

GE KUNT ZE KUSSEN

Absurde komedie van Luc Kerkhofs

PERSONAGES:

(4 dames en 4 heren)

STAN LIECKENS : 45, werkloos

MART : 45, zijn echtgenote

ANNELIES : 20, zijn dochter

ROB : 25, verloofde van zijn dochter

LET : 60, hun buurvrouw

STOKKE MEYNEN : 60, hun buurman

ODIL: 65, zijn schoonmoeder

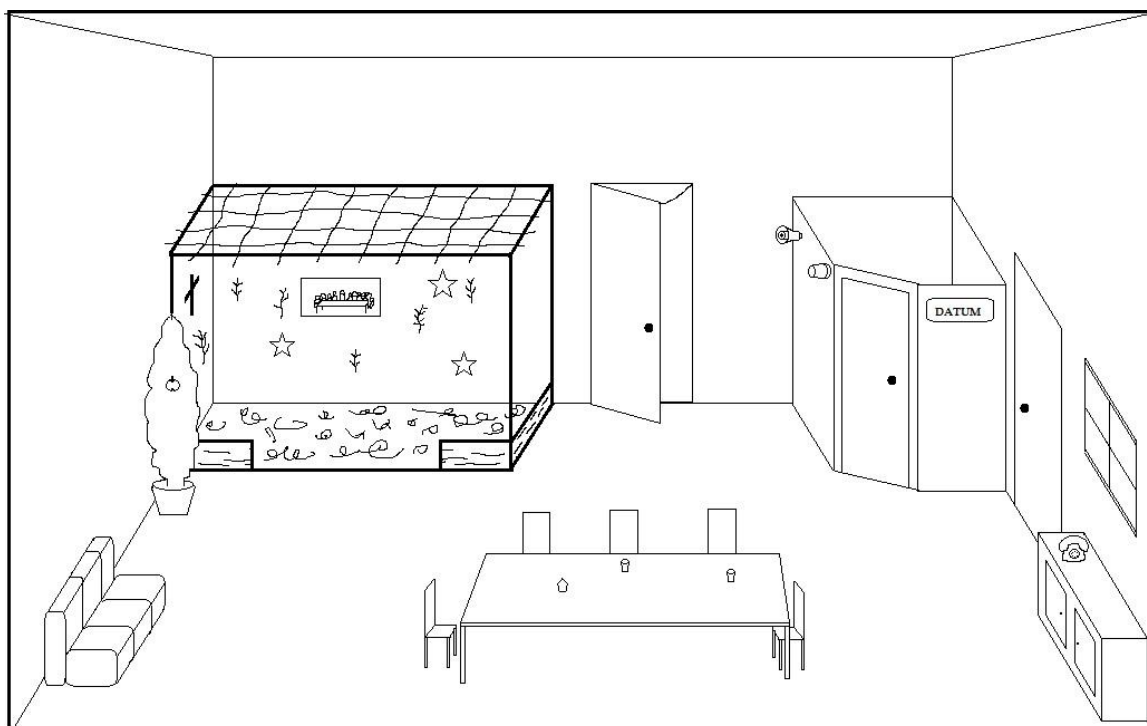
GUST: postbode

DECOR:

Woonkamer met een tafel plus stoelen en een divan.

De teletijdmachine achteraan rechts in de hoek is een kamertje van 1,5 op 1,5 m met een deur. Aan de buitenkant is een zwaailicht en een sirene bevestigd. Het plafond is open.

Achteraan in de linkerhoek staat een grote kerststal op manshoogte. Op de vloer ligt een overvloed aan stro, er hangt een crucifix, een schilderij of tekening van Het Laatste Avondmaal en enkele papieren sterren tegen de wand. De beelden ontbreken nog. Het dak is afgedekt met enkele takken. In de nabijheid van de kerststal staat een conifeer. Fond centraal; deur die naar de keuken leidt. Rechts; deur die naar de slaapkamers leidt. Er is een raam voorzien en er staat een vast telefoontoestel op een kast.

EERSTE BEDRIJF (voormiddag)

(Mart en Annelies versieren de grote kerststal. De stofzuiger staat al gereed. Aan de buitenkant van de teletijdmachine hangt een plakkaat met de datum van vandaag. We lezen **10 december 2018**. Stan komt van de keuken met een kop koffie. Hij is gekleed in een grijze stofjas met op z'n hoofd een zwarte schipperspet)

ANNELIES: Pa, ik moet u iets zeggen.

STAN: Nee Annelies, ik heb geen tijd. (gaat z'n teletijdmachine binnen)

ANNELIES: (tot Mart) Hij wil niet eens luisteren als ik hem iets belangrijk wil zeggen.

MART: Mag ik dat "belangrijk" nieuwtje ook weten?

ANNELIES: Ik ga vandaag de Rob voorstellen.

MART: Is dat niet een beetje rap? Ge kent die jongen nog maar drie weken.

ANNELIES: Het moet er toch ene keer van komen, hé ma.

MART: Ja, dan zou ik 't onze pa wel vertellen. Anders gaat de schok te groot zijn.

ANNELIES: Hoe gaat dat als hij niet wil luisteren?

MART: Spijtig voor u, maar ik ken zijn antwoord al.

ANNELIES: En toch zal de Rob komen. Ineens de korte pijn is het beste. (pijntig zich aan een takje) Waarom komt onze pa ons niet helpen?

MART: Omdat Kerstmis hem niet interesseert, kindje.

ANNELIES: Ik heb wel een dag verlof moeten nemen vandaag.

MART: Och, ze zullen u in den Aldi aan de kassa niet missen.

STAN: (komt buiten) Mart, hebt gij een schroevendraaier uit mijn teletijdmachien gehaald?

MART: Natuurlijk. Ik kan moeilijk die vijzen indraaien met mijne vinger, hé Stan

STAN: Daar is afgesproken dat NIEMAND in mijne tempel mag komen...!

MART: Nu ge toch hier zijt..., kunt gij efkes die plank vasthouden?

STAN: Nee Mart, vraag maar hulp aan uw moeder. Die heeft geld genoeg om een paar mensen in te huren om die kerstal te laten bouwen. Trouwens, mijn teletijdmachine is veel belangrijker dan uwe stomme kerststal.

MART: Och Stan, uw ding zal nooit werken.

STAN: Oh nee...? Wacht maar eens af.

ANNELIES: Naar welke tijd zoudt ge willen reizen met uw teletijdmachien, pa?

STAN: Dat is eender, vooruit of achteruit. Ik kom altijd ergens terecht.

ANNELIES: Wanneer gaat gij uw teringtijdmachien testen?

STAN: Héél binnenkort. Ze gaan nog verschieten van mij.

MART: Zorg maar dat gij niet verschiet als hier plots een inspecteur van den RVA binnenvalt, want een dopper mag niet werken.

STAN: Mart, ik dop al 8 jaar en ik heb nog nooit controle gehad van den RVA. Waarom dan nu ineens wel...?

MART: Ik sta niet in voor de gevolgen hé.

STAN: Is Gust de facteur al geweest?

MART: Waarom? Verwacht ge post?

STAN: Ja, ik heb subsidies bij de staat aangevraagd om mijn machien uit te bouwen. Het antwoord zal eerdaags in de bus zitten. En vanaf dan start mijn project echt. Toch spijtig dat de NASA niet geïnteresseerd in de NATS 1.

ANNELIES: Wat is de NATS 1...?

STAN: Zo heet mijn machien. Mijne naam STAN, maar dan omgekeerd.

MART: Gij zijt nog zotter dan zot.

STAN: Als sjans dat gij het niet zijt want dan heette het project TRAM 1, van MART omgekeerd. Waarom noemden de Russen hun eerste raket SOJOEZ 1, denkt ge? Omdat de boordcommandant ZEO JOS heette, natuurlijk.

MART: Waarom heeft die Amerikaan Armstrong dan met een Apollo gevlogen?

STAN: Omdat die naam omgekeerd veel te Russisch klonk hebben ze de naam van zijn grootvader OLL gebruikt, dus OLL-OPA. (nerveus) Waar blijft die facteur toch?

MART: Ge weet zelf ook dat de Gust altijd blijft hangen in café 't Hoekske. (tot Annelies) Waar liggen de kerstballen?

ANNELIES: In die doos daar op tafel.

(Als Mart de doos opent zit er blijkbaar een kikker in de doos)

MART: (korte schreeuw) Wie heeft die kikker daar ingestoken...?

STAN: (plagend) Dat zal een kerstkikker zijn.

MART: (geïrriteerd) Och jong, als gij de mensen maar kunt foppen dan zijt ge gelukkig.

STAN: Welke beelden gaat ge in de kerststal zetten?

MART: Die is de Stokke nog aan 't maken.

(Annelies schrijft iets op een opgeblazen ballon, Stan doet haar schrikken waardoor zij de ballon per toeval kapot prikt en zich te pletter schrikt. Stan lacht genietend)

ANNELIES: (ergert zich) Och pa, kruip terug in uw grot en laat ons gerust...!

STAN: Waarom staat er een conifeer tegen de kerststal?

MART: Om het allemaal echt te laten gelijken.

STAN: Ge zijt zot.

MART: En hoe zit 't met de kerstcadeaus? Al iets gekocht...?

ANNELIES: Als ge niet weet wat kopen voor mij, ik heb graag een hond hé.

STAN: Nee Annelies, hier komt geen hond binnen. Dat pist en dat kakt binnen en dat bijt ook nog. Dus GEEN hond. (als Mart de stofzuiger aanzet dan zet Stan die terug uit) Niet met uwe stofzuiger in mijn machien komen hé...!

MART: Gaat gij daar dan poetsen, vuile plekboer...?

STAN: Och mens, ge kunt ze kussen...! (kruipt terug in z'n teletijdmachine)

MART: (gepikeerd) Dat is 't enige wat die kan zeggen..., ge kunt ze kussen...!

ANNELIES: Waarom zijt gij met zo'n rare vent getrouwd?

MART: Dat vraag ik mij soms ook af. Maar niet lang meer want we gaan hem bij z'n pietje hebben, haha.

ANNELIES: (minder luid) Wanneer begint het, ma...?

MART: Er moet eerst een telefoon komen van de bankdirecteur. Alles is goed uitgedokterd. Alle relaties zijn aangesproken en zullen het spel meespelen. Als iedereen z'n job doet dan gaat ge hier wat beleven vandaag.

ANNELIES: Hopelijk komen er geen accidenten van.

MART: Annelieske, ik neem alle verantwoordelijkheid op mij.

ANNELIES: Ik ben benieuwd hoe dit gaat aflopen.

MART: En weet de Rob al iets?

ANNELIES: Ja hoor, die speelt ook mee. Hopelijk kan zatte Gust de volgorde onthouden.

MART: Als onze Stan naar den RVA stapt moet iedereen direct verwittigd worden. (droomt reeds weg) Stan Lieckens zal niet weten waar hij het heeft. Na al die

jaren van leedvermaak zal hij nu eens eindelijk het deksel op z'n eigen neus krijgen. Op deze dag wacht ik al jàren.

(Postbode Gust komt in licht beschonken toestand op via de keuken)

MART: Ge stinkt al naar den drank en 't is nog geen 11.00 uur...! 't Was weer plezant in café 't Hoekske zeker?

ANNELIES: Wat is daar te zien in 't Hoekske?

GUST: Daar staat Zwarte Mie achter den toog en die durft al eens iets laten zien als ge haar een paar keer trakteert. En wie doe ik er kwaad mee, ik ben nog single. Niemand wacht op mij want ik woon nog bij ons moeder. (bewondert de kerststal) Uwe kerststal is wel de grootste die ik tegenkom op mijne ronde. (zet zich op een stoel) En veel wind dat er is, een mens zou er nog dorst van krijgen.

MART: Nee Gust, ge hebt al genoeg gedronken.

GUST: Ik heb nen brief bij voor de Stan.

MART: (roept) Stan, daar is nen brief voor u...!

STAN: (komt uit z'n teletijdmachine) Dag Gust.

GUST: Hoe ver staat ge met uw teletijdmachien?

STAN: Dat komt wel in orde. Was er post voor mij?

GUST: Ja, nen brief van de FOD. (overhandigt hem de brief)

STAN: (leest in stilte) Dat was te denken hé, ik kan de subsidies op mijne rug schrijven. Hoe zal ik dan ooit dat ding kunnen uittesten? Niemand gelooft er in, alleen ikzelf.

GUST: Ik zit met een droge mond, Stan.

STAN: Dan zal ik eens iets gaan halen in de keuken. (terwijl hij naar de keuken gaat trekt hij stiekem het snoer van de stofzuiger uit het stopcontact)

ANNELIES: (minder luid tot Gust) Zijt gij gereed voor vandaag...?

GUST: Ja, ik doe mee.

MART: Kom maar naar hier als ik u bel. En verspreek u maar niet.

GUST: Nee nee, op mij kunt ge rekenen. Maar euh, daar gaat de Stan niet mee kunnen lachen, hé mannekés.

ANNELIES: Onze Pa kan ze kussen, dat zegt hij tegen ons ook altijd.

MART: (als ze de stofzuiger wil aanzetten) Precies dat mijne stofzuiger zijne geest gegeven heeft.

GUST: Kom, laat mij eens kijken. Die slang zal wel ergens verstropt zitten.

(Gust kijkt in de buis van de stofzuiger, maar ondertussen komt Stan met een bierflesje van de keuken en steekt het snoer terug in het stopcontact waardoor de buis van de stofzuiger zich zuigend op de neus van Gust plant. Stan lacht)

GUST: (ad Stan) Als hij iemand kan foppen dan leeft 'm hé. (drinkt van z'n bierflesje, maar proest onmiddellijk de inhoud uit) Gij denkt zeker dat ik een grasmachien ben.

STAN: Waarom...?

GUST: Omdat ge naft in mijn fleske gedaan hebt, bààh...!

STAN: (lachend) Ge zult nu wel gas kunnen geven op uwe velo, haha.

GUST: (veert recht) Ik moet doorgaan want ons moeder gaat vandaag bambi pangang gereedmaken.

ANNELIES: (verbetert) Babi pangang.

GUST: Jaja, bambi pangang. (tot Mart) Tot straks dan?

STAN: (alert) Hoe...? Komt gij vandaag nog eens terug...?

GUST: (na vurige blik van Mart) Nee nee, ik bedoel, tot morgen hé. (af langs keuken)

ANNELIES: (tot Stan) Wordt gij dat zelf niet beu zo de mensen altijd treiteren...?

STAN: Als ze daar nog niet tegen kunnen.

(Er wordt op de deur geklopt)

STAN: Daar klopt iemand aan de achterdeur...!

ANNELIES: Ik zal wel gaan opendoen. (af naar de keuken)

(Mart zoekt nog wat in een doos, maar zit plots met haar vingers in een muizenval)

MART: (pijnkreet) Aaaaauwh...! Wie legt hier nu een opgespannen muizenval in?

STAN: (lachend) Haha...!

MART: Gij kunt het ècht niet laten hé. Wacht maar, mijn tijd komt nog wel...!

(Annelies daagt op met Rob. Hij heeft een krullenbol, draagt een bril en is gekleed in maatpak met stropdas)

STAN: (tot Annelies) Wie is dat...?

ANNELIES: Dat is Rob, mijne vrijer.

MART: Precies iemand die de meter van den elentric komt opmeten.

STAN: (met blik op Rob z'n krulhaar) Ik had gezegd van géén hond te kopen en nu smijten ze hier nog ne poedel binnen...!

ANNELIES: Al drie weken kennen Rob en ik elkaar.

STAN: Annelies, gij zijt nog veel te jong om al ne vrijer te hebben.

ANNELIES: Maar pa, ik ben al 20 jaar.

STAN: Ja, dat is nog 10 jaar te jong.

MART: (tot Stan) Zijt gij nog van deze tijd...?

STAN: Nu nog wel, maar wacht tot mijn teletijdmachine werkt dan zal ik in andere tijden zitten.

ANNELIES: Allé pa, wordt eens een beetje moderner.

STAN: (inspecteert outfit van Rob) Waarom draagt gij ne plastron?

ROB: Ik moet seffens op sollicitatiegesprek.

STAN: Ge hebt dus geen werk? Als gij met ons Annelies wilt lopen zult ge eerst werk moeten vinden, vriend.

ANNELIES: Maar ik werk toch al in den Aldi.

STAN: Daar kunt ge niet van leven, Annelies. (streng tot Rob) Of zoekt gij misschien te profiteren van mijn dochter als dopper?

ROB: Nee, ik wil een vaste job.

MART: (tot Stan) Gij dopt toch ook. Zelfs al 8 jaar...!

STAN: Dat is anders, ik ben 25 jaar ouder.

ROB: Ik heb vernomen dat gij als hobby aan een teletijdmachine werkt?

STAN: Ja, dat is zo. Daar NOOIT binnengaan hé...! En ik verzamel ook nog dure wijn in mijne kelder. Daar staan zelfs 40 flessen Bordeauxwijn Petrus Pomerol. Die is nu al 2.500€ per fles waard. Die gaan mij nog schatrijk maken.

ANNELIES: Daar gaan we van drinken op onze trouw.

STAN: Ja, maar dat gaat nog minstens 10 jaar duren.

ANNELIES: Zèg nee, hé pa.

STAN: Maar kindje, gij zijt nog niet klaar voor de grote liefde. Ge kent Rob pas. Het kan mij niet bommen als ge vrienden zijt, maar ons ma en ik zijn nog niet gereed voor ne schoonzoon. (steekt een sigaar op)

ROB: Roken is slecht voor de gezondheid.

STAN: (streng) Gaat gij mij zeggen wat ik mag en niet mag in m'n eigen huis...?

ROB: Nee, dat zou ik niet durven.

STAN: Ik zal u eens iets tonen wat ge nog nooit hebt gezien. Ik kan de rook van die sigaar uit m'n oren laten komen.

ROB: Dat zou straffe toebak zijn.

STAN: Nee, 't is maar een sigaar. Gij legt uw hand op mijne buik en dan houdt ge m'n oren héél goed in de gaten. Okee...? Zijt ge gereed...?

(Rob legt z'n hand op Stan z'n buik, Stan inhaleert en terwijl Rob de oren in de gaten houdt plant Stan z'n brandende sigaar op Rob z'n hand)

ROB: (pijncreet) Aààààuw...!

MART: Maar allé Stan, zoiets doet ge toch niet.

STAN: Waarom niet? Kwestie van hem al de humor van 't huis te leren kennen, haha...!

MART: (tot Rob) Wilt gij iets drinken, jongen?

ROB: Ja, een fruitsapke alstublieft.

STAN: Dat zal ik voor u eens gaan halen. (af naar de keuken)

ROB: (tot Annelies) Ge hebt inderdaad gelijk, uwe pa is ne rare karwaat. Ik heb er zelfs schrik van. Zou die in staat zijn om mij...? (gebaartje aan de keel)

MART: Nee, dan zal ik hem wel tegenhouden. Ik zal wel eens een klapke gaan doen met hem. (af naar de keuken)

ANNELIES: Kom Rob, kusje...!

ROB: Nee, dat durf ik niet. Stel dat uwe pa zou binnenkomen...!

ANNELIES: Doe het goed seffens op dat sollicitatiegesprek, hé jongen.

ROB: Ik ben er vrij gerust in. Maar mijn hand doet zeer van die brandende sigaar van uwe pa.

ANNELIES: Wacht maar tot ons plan start om hem een flinke poets te bakken. Gij doet toch mee...?

ROB: Natuurlijk. Maar als de Stan boos wordt ga ik vluchten hé. Wanneer begint dat spel met uwe pa?

ANNELIES: Als hij naar den RVA vertrekt.

ROB: Hopelijk ben ik dan al terug van dat sollicitatiegesprek.

ANNELIES: Ik zal u wel op de hoogte houden, houdt gij uwe gsm maar in de gaten.

ROB: Uwe pa gaat mij toch geen slaag geven...?

ANNELIES: Nee, die weet van niks.

ROB: Dus eigenlijk moet die niet naar den RVA gaan?

ANNELIES: Natuurlijk niet, dat is allemaal opgezet spel. Een vriendin van mij zit daar op den bureau.

ROB: Daar gaat die mens niet goed van zijn.

ANNELIES: Het zal iedereen deugd doen dat wij hem nu eens kunnen foppen.

ROB: (inspecteert de kerststal) Amaai precies ne grote kerststal. En al dat stro op de grond. Ge maakt er nogal werk van.

ANNELIES: Stel dat mijn ouders nu niet thuis zouden zijn en wij konden samen stoeien in dat stro...

ROB: (onderbreekt) Annelieske, we kennen elkaar nog maar drie weken.

ANNELIES: Is dat een probleem? Ik ben 20 jaar en ik weet hoe de wereld in elkaar zit. (haalt haar gsm boven) Wacht, ik heb nog een verrassing voor u. Ik zal eens iets doorsturen.

ROB: (bekijkt z'n gsm) Is dat ne foto van Kermit de kikker...?

ANNELIES: Nee, dat ben ik, onder den douche.

ROB: (doet z'n bril af) Amaai, mijne bril dampt er zelfs van aan...!

(Stan komt van de keuken met een flesje fruitsap voor Rob)

ANNELIES: Ik ga ook eens drinken dan kunt gij twee wat nader kennismaken. (af naar de keuken)

STAN: Wat voor job zoekt ge?

ROB: Iets met ontwerpen van elektronica zoals domotica met afstandsbediening of zoiets. Daar ken ik wel iets van.

STAN: Dan zijt gij ne slimme gast. Maar ge hebt er ne kop voor ook hé. Die krullen op uwe kop is dat van uw eigen of zijt gij langs de carwash gepasseerd?

ROB: Nee, dat is eigen kweek. Schoon hé. Op school noemde ze mij altijd "Robke Poedel".

STAN: Al sjans dat ge uw haar niet elke morgen moet kammen.

ROB: Soms wel, hé pa.

STAN: Waarom zegt gij nu "pa" tegen mij...?

ROB: Sorry, dat was eruit voor ik het wist.

STAN: Voor u heet ik nog altijd "Stan" hé sjarel.

ROB: Ik ben gene sjarel, ik heet Rob. (met gebaartje naar de teletijdmachine) Is dat uw uitvinding?

STAN: Ja, dat is de NATS 1, dat komt van STAN, maar dan omgekeerd.

ROB: Al sjans dat gij niet "Jean-Jaques-Sebastien" heet. Mag ik mijne kop eens efkes binnensteken?

STAN: Ja, maar niet aan de knopjes komen hé...!

ROB: In knopjes ben ik nochtans ne straffe gast.

STAN: Zolang ge dat maar niet bij ons Annelies doet...!

(Rob gaat in de teletijdmachine en al meteen gaat het zwaailicht en horen we de sirene loeien)

STAN: (roept luid) Zet dat af...! (furieus luid) Zet dat af...!

ROB: (in paniek) Hoe moet ik dat doen...?

STAN: Die rode noodstop indrukken.

ROB: (zwaailicht en sirene vallen weer uit) Was me dat verschieten zèg. Ja sorry, hé meneer Lieckens, maar ik moet eens voor een sterkere bril gaan.

STAN: Amaai, ge hebt nu al bijna confituurpotglazen.

ROB: (ad plakkaat) Waarvoor dient die datum?

STAN: Dat is de datum van vandaag. Dat wordt allemaal nog automatisch, maar nu is dat nog maar een stuk karton. (met elleboogstootje) En nu efkes als twee venten ondereen..., hebt gij... ons Annelies... al gekust?

ROB: Euh..., nee nog niet. Maar dat kan nog komen want we zien mekaar graag.

STAN: Niet doen, Rob. Ge kent haar nog maar drie weken. Voor die dingen hebt ge nog tijd genoeg. Ik zal u wel zeggen wanneer ge mijn dochter de eerste keer

moogt kussen. Ons Annelieske is nog te jong. Verstaan wij mekaar goed, Rob...?

ROB: 't Is anders al een heel Annelies aan haar voorkant te zien.

STAN: Kijkt gij enkel naar haar voorkant...? Zijt gij ne seksmaniak...?

ROB: Neenee...! Dat was iets voor venten ondereen hé.

STAN: Ik ben al ne vent, maar gij zijt nog ne snotneus.

ROB: (kijkt op z'n horloge) Ik zou nu moeten vertrekken naar m'n sollicitatiegesprek. Allé dan, tot ziens, hé pa. (herpakt zich meteen) Euh..., ik bedoel, meneer Lieckens. (af naar de keuken)

(Mart komt van de keuken)

MART: Stan, ge zijt zelf ook jong geweest. Kunt ge niet een beetje water bij de wijn doen alstublieft? We hebben maar één dochter. Als er iets groeit tussen die twee duifkes dan mogen wij dat toch niet tegenhouden.

STAN: Duifkes...? Wacht maar tot er nog andere dingen beginnen te groeien...! Ge zult zijne arend nogal zien duiken...!

MART: Ja, daar kunt gij niet van meespreken, hé Stan. Uwe Tinky Winky staat al weken aan een stuk droog.

STAN: Ja, omdat de NATS 1 al mijne energie opslurpt. Zelfs 's nachts lig ik daar aan te denken.

(Annelies komt van de keuken)

ANNELIES: Wat denkt ge van de Rob? Het is nen hele slimme, hé pa. Misschien kunt ge die nog gebruiken om aan uwe NATS 1 te werken.

STAN: Volgens mij lijkt hij eerder een sulleke.

ANNELIES: Van Albert Einstein dachten ze ook dat hij een sulleke was.

STAN: En dan z'n krulhaar..., 't is just een stekelvarken.

MART: Daar kan die jongen niks aandoen.

STAN: Voor de laatste keer, vriendschap mag, liefde nog niet...! Verstaan...? (kruipt terug in z'n teletijdmachine)

ANNELIES: (nijdig stil) Grompot...! (boos af naar de slaapkamers)

(Stokke en Let komen binnen. Het zijn duidelijk twee randgevallen. Stokke draagt constant een zwarte baret en is ongeschoren. Let draagt steeds een keukenschort en geiten wollen sokken. Ze hebben een winkeltas bij met groenten)

STOKKE: Goesting in wat groenten uit onze hof, Mart?

LET: (vervolgt) Spruiten, selder en winterprei.

STOKKE: (bewondert de kerststal) Dat wordt dit jaar toch weer ne schone kerststal.

LET: Maar ge hebt nog veel werk precies.

MART: Natuurlijk, onze Stan wilt niet komen helpen.

STOKKE: Zit die weer in zijn machien?

MART: Van 's morgens tot 's avonds.

LET: Die vent van u gaat nog eens veranderen in een teletekstmachien.

STOKKE: (verbetert) Het is teletijdmachien, Let.

LET: Jaja, een teletekstmachien.

STOKKE: (minder luid) Wanneer begint dat spelleke met de Stan hier? Ons Let en ik zijn paraat hé.

MART: Vandaag.

LET: Welk spelleke, Stokke?

STOKKE: Mijn madam weet weer van niks. Ons Let kan maar onthouden van 's middags tot hoognoen.

LET: En gij Stokke, lompe boer da ge daar staat.

STOKKE: Bij mij is dat normaal omdat ik al 25 jaar op de ziekenkas ben. (klopt op de deur van de teletijdmachine) Stan, daar is volk in uwe winkel...! (als Stan naar buiten komt met een koptelefoon op) Amaai, gij zijt precies ne ghostbuster met dat ding op uwe kop...!

LET: (tot Stan) We hebben nog wat groenten bij. Maar van die spruiten zou ik niet teveel eten want daar gaat de loopgracht van open.

STAN: Ik zal wat koffie halen.

MART: En snijdt de cake die ik gebakken heb ook maar in stukken.

STAN: (haalt twee stroomdraden uit z'n zakken, dan tot Stokke) Houdt die twee draden eens vast, Stokke.

STOKKE: Wat moet ik daar mee doen?

STAN: Niks, gewoon vasthouden.

(Maar Stan heeft een batterij in z'n zakken zitten die verbonden is met de twee stroomdraden en Stokke krijgt plots een stroomstoot in z'n vingers)

STOKKE: (schrikt) Godvermiljaar...!

STAN: Bwoehaha...! (lachend af naar de keuken)

STOKKE: Hij kan het echt niet laten hé.

LET: Mart, uwe vent moet eens dringend op z'n plaats gezet worden.

MART: Dat zal vandaag gebeuren. Als ik bel dan moet ge direct naar hier komen.

LET: Waarom...?

STOKKE: Allé, madam valt weer uit de lucht. Dat is toch afgesproken, Let.

LET: Dat we de Stan een loer gaan draaien? Jaja, dat weet ik.

STOKKE: Zorg maar dat gij uwe mond niet voorbij praat.

LET: Op mij kunt ge rekenen.

(Annelies komt van de slaapkamers)

STAN: (plots pijnkreet in de keuken, OFF) Aààààuw...!

MART: (roept naar de keuken) Wat scheelt er...?

STAN: (OFF) Ik heb een stuk van mijne vinger gesneden...! Bloed..., overal bloed...! (komt uit de keuken met een bord waarop enkele stukken cake liggen en zet dat op tafel. Rond z'n middelvinger zit een luciferdoosje)

ANNELIES: Wat is dat met uwe vinger...?

STAN: Den top is eraf...! Ik heb het stuk in een luciferdoosje gestoken, kijk maar eens...!

(Stan opent het luciferdoosje en we merken de top van z'n middelvinger die bloedrood is gekleurd. Annelies dreigt flauw te vallen)

MART: (in lichte paniek) Moeten wij nen ambulance bellen...?

STAN: Nee. (geeft toe dat alles nep is en dat z'n middelvinger in het luciferdoosje zit via een gat aan de achterkant, lacht zich te pletter) Bwoehaha...!

STOKKE: Mart, ik denk dat uwe vent iets mankeert in zijne kop.

LET: (dreigt zich te verspreken) Het zal straks héél wat minder zijn.

STOKKE: (berispt stil) Let, houdt uw wafel...!

STAN: (tot Let) Een stukske cake die ons Mart gebakken heeft? (presenteert een stukje cake aan Let)

LET: Dat gaat er altijd in hé. (bijt in de cake en spuwt dan een tand uit) Tiens..., een stuk tand van mijn gebit...! Hoe kan dat...? (haalt dan een stuk ijzerdraad uit de cake) Hier moet ge zien, daar zit ijzeren draad in uwe cake...! Hebt gij die daarin gestoken, Stan...?

STAN: (giert van de pret) Bwoehaha...! We mogen toch eens lachen zeker, het leven is zo al droevig genoeg.

LET: Wacht maar, gij blijft niet lachen, kerel...! (krijgt een por van Stokke)

STOKKE: Eet uw stuk cake maar voorts op.

LET: Nee, ik moet 't niet meer hebben.

STAN: Drink dan van uwe koffie.

LET: Niks van...! God weet wat hebt ge daar ingestopt. Ik vertrouw u niet meer.

STAN: Ik ga nog wat voort werken aan mijn machien. Merci voor de groenten, hé Stokke. (kruipt weer in z'n teletijdmachine)

(Odil, de moeder van Mart, komt binnen. Ze is een autoritair type en draagt een bontjas)

ANNELIES: Dag Bomma.

STOKKE: Dag Odil.

ODIL: Dag Stokke, dag Arlet. (tot Mart) Is die kerststal nu nog niet gereed? Binnen 14 dagen is 't al Kerstmis.

ANNELIES: Meneer Stan wilt ons niet helpen.

ODIL: Zit die zot nu weer in z'n onnozel kotje. De luierik...! Zo'n vent had ik al lang buiten gesmeten, daar zijt ge niks mee.

MART: Buiten smijten en dan...?

ODIL: (klopt op de deur van de teletijdmachine) Hey papzak, komt eens uit uw varkenskot...!

STAN: (als hij naar buiten komt) Dat is geen varkenskot, dat is de NATS 1. Van STAN, maar dan omgekeerd.

ODIL: Dan hebt ge nog sjans dat ge niet "LUC" heet want dat paste beter bij u, dan noemde uw machine "CUL"...! Dikke CUL...!

STAN: En uwe naam dan...? ODIL zou LIDO worden, dat is het grootste hoerenkot van België...!

ODIL: Al de tijd die ge in dat ding steekt zijt ge verloren.

STAN: Wacht maar tot "het ding" op punt staat. Zo'n ogen gaan ze nog trekken van mij. Daar gaan die Amerikanen van de NASA nog veel geld voor geven. En morgen is 't de grote dag want dan zal ik de eerste test gaan uitvoeren.

STOKKE: Naar welk jaar zoudt ge willen reizen, Stan?

ODIL: Ga maar 25 jaar terug in de tijd, dan kan ons Mart nog "neen" zeggen bij het altaar...!

STAN: Wat hebt gij toch tegen mij?

ODIL: Hebt ge uwe voortuin al eens bekeken? Het onkruid tussen uw klinkers van de oprit staat een halve meter hoog. Waarom ruimt ge dat niet op? Wat zullen de burens zeggen?

LET: Wij zeggen daar niks van.

STOKKE: Nee, bij ons staat het onkruid nog een halve meter hoger.

ODIL: (vervolgt tot Stan) Dan kunt ge dat nog opruimen.

STAN: Ik heb daar geen tijd voor. Ik heb te veel werk aan mijne NATS 1.

ODIL: Ik hoop dat ge 1.000 jaar vooruit gaat en nooit meer terugkomt. Ons Mart heeft het niet getroffen met zo'n vent als gij.

STAN: (gepiqueerd) Och mens, ge kunt ze kussen...!

ODIL: Dat is 't enige wat gij kunt zeggen, "ge kunt ze kussen"...! Ahwel, ge kunt ze voor mijn part zelf kussen...!

STOKKE: Wij zullen eens doorgaan, kom Let. (tot Stan) Tot morgen hé.

LET: (verwonderd) Wat zegt gij nu..., tot morgen...? Ik dacht dat wij straks...

STOKKE: (onderbreekt) Kom Let en houdt uwe teut...! (tot de rest) Met zo'n marktwijf moet ge getrouwd zijn, dan zijt ge zalig.

LET: (heftig) En gij dan Stokke Meynen met uw groot bakkes...!

(Stokke en Let af langs de keuken)

ODIL: Ik vind uw naaste buren toch maar schurremurie.

MART: Stokke en Let zijn vuile mensen, maar ze hebben een groot hart want ze komen bijna iedere dag groenten uit hun tuin brengen.

STAN: (tot Odil) En wat brengt gij...? Niks. Ge komt hier alleen nog uw kas vol slagen...!

MART: (vervolgt tot Odil) Kijk hier maar eens op tafel. Die groenten komen allemaal van Stokke en Let.

ODIL: Ik zou die nooit durven opeten. Hebt ge gezien wat vuil kleren zij dragen?

ANNELIES: Ja, héél proper zijn ze niet, maar het zijn allebei héél lieve mensen, uitstekende buren dus. Ge krijgt er alles van gedaan. Ze hebben een grote tuin waar ze constant in werken.

STAN: Waren alle gepensioneerden maar zoals zij. Maar ge hebt er tegenwoordig te veel met een dikke nek die over straat paraderen, maar te stom zijn om ne goeiendag te zeggen en altijd denken dat ze beter zijn dan een andere. Niet waar, madam Odil...?

ODIL: En gij dopt al 8 jaar. Hebt gij al eens ergens gesolliciteerd?

STAN: Ja, maar geen enkel bedrijf wilt mij omdat ik al 45 jaar ben. En mijn eigenlijk beroep is "ruimtevaarder".

ODIL: Ge zijt zot.

STAN: Dat kan goed zijn, maar ik ben ne slimme zot...!

ODIL: (tot Mart en Annelies) Ik trakteer straks in 't restaurant, gaat ge mee?

STAN: Ja, wij gaan mee.

ODIL: Nee, ik trakteer enkel voor uw vrouw en uw dochter. Blijft gij maar in uw stinkkotje zitten.

MART: Ma, we hebben geen tijd om mee te gaan. Onze kerststal is nog niet klaar.

STAN: (tot Odil) We zullen wel wachten tot gij dood zijt, dan komen al uw miljoenen automatisch naar ons.

ODIL: Vergeet dat maar. Ik heb een testament laten maken bij de notaris, alles gaat na mijn dood naar de dierenbescherming.

ANNELIES: Dat klopt ook niet, hé bomma. Ge draagt zelf nen bontjas.

STAN: Odil sponsort enkel de garnaal en de mossel.

ODIL: Is die vent nog normaal...?

STAN: Wie wil er ne warme choco met veel room? 't Is putteke winter, dat gaat goed smaken nu.

ODIL: Ik wil er wel ene..., maar ik wil hem niet te heet hé.

STAN: Wel, ik zal er voor u eens ene gaan klaarmaken. Daar verschiet ge van hé. (af naar de keuken)

ODIL: Amaai, dat is ook de eerste keer dat die voor mij iets doet.

ANNELIES: Ja, rond de Kerstperiode verandert het karakter van ne mens.

ODIL: Ik moet 't nog gaan geloven ook. (heimelijk stil tot Mart) Wanneer begint het...?

MART: Vandaag.

ODIL: (met binnenpretjes) Oooh, dat gaat de schoonste dag van m'n leven worden. Ik ga alvast andere kleren aantrekken. (wil er vandoor)

ANNELIES: Nee Bomma wacht, uwe warme choco nog.

STAN: (komt uit de keuken met een kopje choco waarop een overvloed aan room en presenteert Odil het kopje) Hier, en laat 'm smaken.

ODIL: Merci, dat gaat me deugd doen. (drinkt van het kopje zodat er een brede roomrand rond haar lippen verschijnt. Dan ruikt ze aan haar kopje) Bàààh, zijt gij zeker dat die room niet slecht is...?

STAN: Dat is gene room, dat is scheerschium, bwoehaha...! (giert van de pret)

ODIL: (steekt haar middelvinger op) Wacht maar smeerlap, uwe tijd komt nog wel...!

STAN: (met binnenpret) Ge kunt ze kussen...! (kruipt terug in z'n teletijdmachine)

ODIL: (roept Stan nog na) Onnozelaar...! (af langs de keuken)

ANNELIES: Dat gaat nooit meer goed komen tussen die twee.

MART: Wanneer gaan die van de bank bellen?

ANNELIES: Rustig ma, alles is geregeld. Alles komt in orde voor operatie "GE KUNT ZE KUSSEN"...!

(Plots rinkelt de vaste telefoon. Mart neemt op)

MART: (door hoorn) Hallo, bij Lieckens. - - - Okee meneer, ik zal mijne man eens roepen. (verheugd tot Annelies) Allé, daar gaan we...! (roept aan de deur van de teletijdmachine) Stan, er is telefoon voor u...!

STAN: (OFF) Wie is 't...?

MART: Die van de bank.

STAN: (komt uit z'n teletijdmachine) Die van de bank...? Tiens, die hebben mij nog nooit gebeld. (neemt de hoorn over) Met Stan Lieckens. - - - Okee, meneer, daar gaan wij voor zorgen. - - - Ja ja, dat komt in orde. (haakt in, dan tot Mart) Het was de bankdirecteur om te zeggen dat we onze rekening moeten aanzuiveren want we staan in 't rood...!

MART: (gespeeld) Hoe is dat mogelijk...?

STAN: Dat kan niet kloppen want mijn stempelgeld moet van eergisteren al op onze rekening gestort zijn.

ANNELIES: Ja, dan zal het deze keer niet gestort zijn, hé pa.

MART: Waar moeten wij dan van leven?

ANNELIES: Met mijn loon van bij den Aldi kunnen wij met ons drie niet rondkomen.

STAN: En waarom zou mijn doggeld niet gestort zijn...?

ANNELIES: Bel eens naar den RVA dan weet ge 't.

STAN: (draait een nummer) Zèg 't is hier met Stan Lieckens. Waarom is mijn stempelgeld niet gestort? - - - Lieckens met CK. - - - Hoe den RVA kent mij niet...? - - - Wacht, ik hang nu op en ik zal eens direct naar uwe bureau komen en daar gaat ge niet goed van zijn, hé madammeke...! - - - Och mens, ge kunt ze kussen...! (haakt in, dan tot Mart) Weet ge wat die durft

antwoorden..., "gij ook"...! Dat heb ik nog nooit meegemaakt, zo onbeleefd zijn aan de telefoon. Die moeten daar eens dringend manieren leren.

MART: En wat zeiden ze nu...?

STAN: Daar kennen ze gene Stan Lieckens, zeggen ze. Ik blijf niet meer te bestaan. Hoe kan dat, ik trek al 8 jaar mijne dop. Dat zal wel een misverstand zijn. Ik zal eens naar de bureau van den RVA gaan en dat probleem oplossen of de zaak is daar te klein. Wat denken ze nu, zomaar weigeren om mijn dopgeld te storten. En wij moeten niet eten, nee...! (af naar de slaapkamers)

ANNELIES: (doet een high five met Mart) De trein is vertrokken...!

MART: Nu moeten we efkes uit ons pijp komen, hé Annelieske.

ANNELIES: Gij belt naar zatte Gust en naar de bomma, ik bel naar de Stokke en naar de Rob.

(Mart belt met het vast toestel, Annelies met haar gsm)

MART: (door hoorn) Gust, het spel is begonnen. - - - Hoe..., ge hebt uwe bambi pangang nog niet op...! Laat die maar liggen en kom maar direct naar hier. (haakt in, draait al meteen een nieuw nummer)

ANNELIES: (door gsm) Stokke, Annelies hier, het spel gaat beginnen. Kom maar af hé. - - - Ja, tot seffens. (haakt in)

MART: (door hoorn) Ma, ik ben het. Ge moogt direct terugkomen want het feest gaat beginnen...! (blijft de hoorn vasthouden)

ANNELIES: De Rob pakt niet op.

MART: Natuurlijk niet, die zit op dat sollicitatiegesprek. Stuur hem een berichtje. Hopelijk gaat het lukken. Als er ene schakel ontbreekt valt alles in duigen.

STAN: (komt van de slaapkamers en heeft z'n overjas aan, dan tot Mart) Met wie zijt gij aan 't bellen?

MART: Ikke...? Met niemand.

STAN: Waarom hebt gij die hoorn van de telefoon dan in uw handen?

MART: (aarzelend) Ik euh..., ik veeg alleen het stof van die telefoon. (als Stan er vandoor wil gaan) Kunt gij nog langs de bakker passeren voor een brood?

STAN: Ge kunt ze kussen...! (af naar de keuken)

MART: Haha, nog efkes en dan weten we wie ze zal kunnen kussen...!

ANNELIES: Dat gaat een dag worden die ons Stanneke nooit meer zal vergeten...!

MART: Kom, wij gaan ons omkleden.

(Mart en Annelies af naar de slaapkamers)

TWEEDE BEDRIJF

(een uur later)

(Er staat een urne en enkele kopjes koffie op tafel en bij Odil een porto. Annelies en Mart dragen zwarte rouwkleiding. Odil is helemaal in 't wit gekleed. Ze heeft zelfs een carnavalhoedje op)

ANNELIES: Waarom zijt gij helemaal in 't wit, Bomma?

MART: (vervolgt) En dat carnavalhoedje, is dat er niet een beetje over?

ODIL: (enthousiast) De Stan is dood, we gaan feesten...! (schieft een confettipoffer af, blaast op een carnavalfluitje en begint te zingen op rijm) En onze Stan is dood, en onze Stan is dood, hij had maar ene poot...

ANNELIES: (tempert haar) Ook niet overdrijven, hé bomma.

MART: (neemt Odils glas weg) Dat was uwe laatste porto hé.

ODIL: Waarom...? Zoiets moet toch gevierd worden. Ne vent met zo'n slecht karakter sterft er niet alle dagen...! (zet haar carnavalhoedje af)

ANNELIES: (nervus) Waar blijft de rest? Seffens is onze pa al terug van den RVA en we zijn nog niet eens compleet.

(Gust komt binnen, een van z'n broekspijpen is beneden helemaal aan flarden en z'n handen hangen vol zwarte smeer)

MART: Allé, de eerste duif is al geland.

ODIL: Ge bedoelt de eerste "zatte" duif. (tot Gust) Zijt ge weer langs café 't Hoekske gepasseerd? Zwarte Mie maakt daar alle venten zot. Naar 't schijnt durft die al eens een blote schouder laten zien. Alle vrijgezellen van 't dorp staan daar zot van. Die laten al hun geld daar.

GUST: Nee, ik heb met mijn broekspijp tussen de ketting van mijne velo gezeten. Kijk hier, mijn ene broekspijp hangt er bijna af.

MART: Ik zal uw broek rap onder mijn naaimachine leggen. Trek ze maar eens uit.

GUST: Nee, dat durf ik niet. (ad Odil) Stel dat die ouw trien hier nen opstoot krijgt van hare testosteron als die mijn blote benen ziet.

ODIL: Ik zal zwarte Mie gaan roepen om uw broek uit te trekken.

ANNELIES: Mannekes, daar hebben we nu allemaal geen tijd voor. Seffens is onze pa terug...!

(Rob komt hijgend binnen)

MART: Nog een duif die landt.

ROB: Ben ik nog op tijd?

ANNELIES: Hebt gij mijn berichtje gelezen?

ROB: Ja, daarom heb ik mij naar hier gespoed. Ze hebben me onderweg nog geflitst.

ODIL: Dat is niet erg, dat zal ik wel betalen.

MART: Annelies, moet gij de Rob niet voorstellen aan de bomma?

ODIL: Neenee, Rob en Annelies komen al drie weken lang elke zondag bij mij op de koffie.

GUST: (ad Rob) Wie is dat...?

ANNELIES: Dat is de Rob, mijne vrijer.

GUST: Ja, ze kunnen allemaal niet even schoon zijn hé.

ANNELIES: (stelt voor) Rob, dit is Gust onze facteur.

(Als Gust aan Rob een hand wil geven merkt Rob de zwarte smeer op z'n handen)

ROB: Moet gij Zwarte Piet gaan spelen...?

GUST: Nee, accidentje met de ketting van mijne velo. Mijn broekspijp zat ertussen.

ROB: Al sjans dat ge er niet met uwe kop tussen zat.

GUST: Over UWE kop zullen we maar zwijgen zeker, gij zijt precies Woody Woodpecker met die krullen op uwe kop.

ANNELIES: (tot Rob) Hoe is uw sollicitatiegesprek geweest?

ROB: Goed. Eigenlijk héél goed. Ze gingen mij vandaag nog iets laten weten als ze positief nieuws voor mij hadden.

GUST: Krijg ik hier nog iets te drinken, of hoe zit dat...?

ANNELIES: Wat wilt ge drinken, Gust?

GUST: Ne whisky.

ODIL: (protesteert) Als ik gene porto krijg, dan krijgt Gust ook gene whisky...!

GUST: Oh nee...? Als ik gene whisky krijg dan bol ik 't hier af...!

ROB: Ik wil ook wel een whisky om te ontstressen.

MART: Okee, pak de fles maar. (terwijl Annelies de fles whisky op tafel zet) Maar niet te zat hé want het wordt een zware dag voor ons.

ODIL: Wat zegt gij, niet te zat? Zatte Gust ziet nu alles al dubbel.

GUST: Op uw gemak gij, hé ouw doos.

ODIL: (gepikeerd) Hoort ge wat die tegen mij zegt...!

MART: Kan iedereen eens efkes kalmeren alstublieft? Hier gaan we mee beginnen. (geeft Rob en Gust een zwarte rouwband) Die moogt ge al aan uwe arm doen.

ANNELIES: Ja, iedereen hier moet in de rouw zijn hé.

ROB: We zullen ons verdriet eens gauw doorspoelen. (drinkt van z'n whisky maar hoest) Amaai, dat is straffe duvel.

GUST: Ge moet dat in één keer doorslikken dan proeft ge de nasmaak beter.

ANNELIES: (tot Rob) Niet te veel drinken, hé jongen.

ROB: Neenee, ik drink enkel bij speciale gelegenheden.

ANNELIES: Oei, we zijn nog iets vergeten, de datum van vandaag moet nog veranderd worden. (vervangt het plakkaat aan de teletijdmachine. We lezen nu **18 december 2018**)

ODIL: We zijn in ene keer een week later. Dat gaat die vent van u nooit geloven.

MART: Hij zal wel moeten..., als wij het spel perfect spelen. (tot Gust) Maar gij moogt onder het spel niet zoveel drinken, hé kameraad.

GUST: Martje, voor u doe ik alles, dat weet ge hé. (met gebaartje) Willen we de Stan zijn machien eens gaan testen?

ANNELIES: Nee Gust, daar blijven we af. En gij zeker met uw vuil smeerhanden.

MART: We gaan onze Stan vandaag stevig bij z'n pietje hebben. Hij zal er niet goed van zijn.

GUST: Zorg maar dat 't niet naar zijne kop stijgt. Ik wil de Stan z'n dood niet op mijn geweten hé.

ODIL: Vermoorden is voor mij ook goed. Dan zijn we er in ene keer voorgoed vanaf. Ik zal wel helpen want mijne schoonzoon deugt van geen kanten.

(Als Rob de berichten op z'n gsm inspecteert loert Gust mee over zijn schouders)

GUST: (heeft plots iets gemerkt, dan tot Rob) Wat was dat...? Ne foto van een blote vrouw...?

ROB: (wimpelt af) Neenee.

ANNELIES: (stil) Rob, stop uwe gsm weg...!

ODIL: Begint die vergadering hier nog, of hoe zit dat...?

ANNELIES: Nee, de Stokke en Let zijn er nog niet.

ODIL: Komen die ook?

MART: Natuurlijk, dat zijn twee belangrijke pionnen.

ODIL: Ja, om alles in 't honderd te laten lopen zeker.

(Stokke en Let komen toe. Let draagt een tas met groenten. Stokke draagt een mislukt Mariabeeld. Ze hebben beiden een zwarte brede rouwband aan de bovenarm)

STOKKE: (haalt een stek selder en een stek prei uit de tas die ook een zwarte rouwband dragen) Hier, voilà, zeg nu nog maar eens dat wij niet in de rouw zijn.

LET: (haalt nog een rammenas en enkele aubergines uit haar tas) Kijk, zelfs ons rammenassen en aubergines zijn in de rouw. Vandaag alles in 't zwart hé.

STOKKE: Wij hebben zelfs zwart ondergoed aan. Wilt ge 't eens zien...?

ODIL: Nee.

ANNELIES: (ad Mariabeeld) En wat moet dat beeld voorstellen, Stokke?

STOKKE: Dat is de Maagd Maria voor in uwe kerststal. Maar 't is niet zo goed gelukt. Ons Let heeft model gestaan. Nu kan ze zelf ook eens zien met wat voor een mottig schepsel ik al 35 jaar op mijn kot zit.

LET: Zal 't eens gaan, lelijke aap...!

GUST: (bekijkt het beeld van naderbij) 't Is just Zwarte Mie van café 't Hoekske.

MART: En de rest van de beelden, Stokke?

STOKKE: Daar ben ik nog aan bezig.

MART: Jamaar, 't wordt hoogtijd hé, 't is binnen 14 dagen al Kerstmis.

STOKKE: Ja, dat weet ik, maar mijne laspost hapert soms.

ANNELIES: Dan hebben we dit jaar geen beelden, of wàt...?

STOKKE: Ge kunt misschien zelf in uwe kerststal gaan staan.

GUST: (wijst naar Odil) Ja, de heks hebt ge al.

LET: Klopt niet, Gust. De heks zit in 't peperkoekenhuizeke...!

ODIL: (kwaad tot Gust) Als gij nog ene keer...

MART: (onderbreekt) Kom, iedereen is aanwezig, de vergadering kan beginnen. Wie gaat op uitkijk staan tegen dat onze Stan arriveert...?

GUST: Dat zal ik wel doen. (gaat bij het raam staan)

ANNELIES: Nog iemand koffie of een stukje cake?

LET: Zit daar weer ijzeren draad in...?

ANNELIES: (haalt een emmer popcorn uit de kast en zet die op tafel) Of iemand goesting in wat popcorn?

LET: Ik wil wel wat van die poepcorn.

ANNELIES: (verbetert) Popcorn.

LET: Jaja poepcorn...! Dat aten onze Stokke en ik veel toen wij pas getrouwd waren. Dat is goed voor den..., den..., alle ge weet wel hé.

STOKKE: Zes keer heb ik ons bed terug aaneen moeten lassen. Tot ik er op nen dag ne poutrel onder gelast heb, van voor naar achter...

LET: (vervolgt) ...en de volgende nacht zakten wij met bed en al door de zoldering.

STOKKE: Zo deden wij dat vroeger, kijk...! (stopt popcorn in z'n neusgaten en laat die er weer uitvliegen bij het uitademen)

ODIL: Bààh, seffens moet ik nog gaan overgeven.

LET: (tot Gust, ad kapotte broekspijp) En wat hebt gij aan de hand met uw broekspijp, ook wat veel poepcorn gegeten zeker...?

MART: Kom mannekes, alle hens aan dek. Iedereen weet wat hij vandaag moet doen? Let is naaister en heeft de laatste dagen alle nodige kleren gemaakt.

LET: Ja, alles ligt klaar hiernaast bij ons. Dus we zijn rap over en weer gelopen om van kleding te veranderen.

STOKKE: Ge moet wel oppassen want onze Blacky loopt los op het koertje.

ODIL: Ik hou niet van straathonden.

STOKKE: Onze Blacky is ne cavia. (zet zich naast Odil in de zetel, maar die schuift al meteen op)

ODIL: (tot Stokke) Kunt gij niet aan tafel gaan zitten?

STOKKE: Waarom...? Zijt gij vies aan mij?

LET: Ik zal wel naast Odil gaan zitten.

ODIL: Nee, gij ook niet.

ANNELIES: Wat scheelt er, bomma?

ODIL: Ge moet hier eens komen rieken. (ad Stokke) Nog erger of die zijn door een riool gekropen.

STOKKE: (ruikt aan z'n trui) Natuurlijk, wij hebben gisteren onze septische put nog leeggemaakt.

LET: Kom Stokke, wij gaan aan tafel zitten.

GUST: Dan zal ik wel naast Odil gaan zitten. (zet zich naast Odil in de zetel)

ODIL: De Gust stinkt tenminste niet. (maar als Gust al meteen een wind laat) Gaat gij ook al beginnen, of wàt...?

GUST: Hebt ge dat gehoord? (voelt aan z'n buik) Dat was den bambi pang-pang.

ANNELIES: Dan moet de Rob maar bij ons bomma in de zetel gaan zitten. En Gust moet bij het raam op uitkijk blijven staan.

MART: Kan de vergadering eindelijk beginnen, ja...? Dus ieder van ons is de plagerijen van onze Stan kotsbeu. Vanaf nu gaan we een grote tegenaanval inzetten. Met de hulp van alle aanwezigen hier gaan we hem een poets bakken waar hij niet goed van is. Iedereen akkoord?

ODIL: (geestdriftig) Hallelujha...!

GUST: Ge hebt groot gelijk, Mart. De Stan moet eens op zijne nummer gezet worden. Gisteren heeft hij zelfs Pattex aan mijn fietszadel gesmeerd. Ik kwam thuis van mijne ronde en ik geraakte niet eens van mijne zadel.

ODIL: Bij mij heeft hij gisteren nog ne stop in den uitlaat van mijn auto gestoken. En ik maar gas geven, tot die stop er in ene keer uitvloog. Ik dacht dat ik ontplofte.

LET: Bij ons heeft hij in de brievenbus gepist.

STOKKE: Dat denken wij, hé Let.

LET: Wie zou zoiets anders doen? Ik geraak zo hoog niet meer zenne.

ANNELIES: Bij mij heeft hij al eens ne grote groene sprinkhaan in m'n brooddoos gestoken. Ik verschoot mij een kriek natuurlijk.

MART: Ik ben verleden week gaan winkelen en toen ik door de rayon van de soutiens wandelde komt er een vrouw naar mij en die zegt dat er een papier op mijne rug plakte. Het was tekst van onze Stan.

STOKKE: En wat stond erop...?

MART: Voor 5 euro kunt ge ze niet laten hangen...! Zone kop kreeg ik. Het wordt allemaal een beetje te veel. Onze emmer is vol nu...!

ODIL: Waar gaat dat eindigen als we die zot laten doen...?

MART: (tot Annelies) Is uw vriendin op de ziekenkas verwittigd?

ANNELIES: Ja ma, alles is in orde. Onze pa is overal geschraapt.

MART: Liggen alle kleren gereed?

LET: Dat is allemaal okee.

ANNELIES: Maar er mogen geen doden vallen hé...!

ODIL: Op een dode gaan we niet kijken, als 't de juiste persoon is...!

ANNELIES: (als Rob nog een glas whisky tapt) Nee jongen, daar kunt gij niet tegen.

ROB: Trekt gij uw blouse maar wat naar beneden zodat ze dat litteken aan uwe navel niet zien.

MART: Hoe weet gij dat ons Annelies een litteken aan hare navel heeft?

ROB: Dat zal ik eens rap laten zien. (wil iets op z'n gsm tonen)

ANNELIES: (streng) Rob, stop uwe gsm weg, NU...!

MART: Kom, de fles whisky gaat aan de kant want dat gaat hier nog verkeerd aflopen. (zet de fles whisky op de kast)

ROB: Elke mens heeft toch een litteken aan zijne navel.

GUST: Ja, ik heb daar een gaatje.

ODIL: Iedereen heeft daar toch een gaatje.

STOKKE: Ons Let niet, die heeft daar een gat ne vijver groot waarin ge kunt verdrinken als ge niet oppast.

LET: Stokke Meynen, op uw gemak gij hé...!

ODIL: Het niveau begint hier al flink te zakken.

MART: Operatie "GE KUNT ZE KUSSEN" gaat beginnen.

GUST: Volgende vraag: hoe gaan we de Stan foppen...?

MART: We gaan zijn teletijdmachine laten werken. Maar niet HIJ beslist naar welk jaartal hij gaat, dat gaan WIJ doen...!

ANNELIES: We zullen onze pa laten geloven dat hij met z'n teletijdmachine terug in de tijd kan gaan, vooruit en achteruit.

MART: Zijn de plakaten met de verschillende data gereed?

ANNELIES: Ja, die liggen allemaal klaar.

STOKKE: Als de Stan vandaag zijn machien gaat testen dan zal hij nogal verschieten als hij uit z'n kotje komt.

MART: We hebben wekenlang getraind voor de dag van vandaag. Er mogen geen fouten gemaakt worden of we hangen, hé mensen. En dat gaat onze Stan mij nooit vergeven.

GUST: Nee Mart, dan zou ik niet in uw schoenen willen staan. De Stan kennende gaat die uit z'n dak vliegen.

ROB: Stel dat die kwaad wordt en hier alles kort en klein begint te slagen. Ik ga op de vlucht hé. (gaat richting keuken)

ANNELIES: Maar ge moet nu nog niet vluchten, hé jongen.

ROB: Nee, ik moet een plaske gaan doen. Mijne whisky is al aan 't zakken. (af langs de keuken)

GUST: Tiens, bij mij stijgt die whisky altijd...! En naar mijne kop hé...!

LET: (tot Mart) Dus als ik het goed begrijp is de Stan vanaf nu dood...?

STOKKE: Maar nee, Let. Die is nog onderweg. (tot Mart) Allé, leg nu nog eens ene keer uit aan ons Let wat er hier allemaal gaat gebeuren.

MART: Wel, vanaf dat onze Stan hier seffens binnenkomt bestaat die niet meer.

ANNELIES: (vervolgt) Die is dood en begraven.

LET: Hoe kan die hier dan binnenkomen...?

STOKKE: Ge moogt die niet meer zien staan.

LET: Is die dan ècht dood...?

STOKKE: Maar nee.

LET: Als die niet meer bestaat, hoe kan die dan hier seffens binnenkomen?

MART: Die is nu naar den RVA...

LET: (vervolgt) ...om zijn begrafenis te regelen?

MART: Maar nee. We doen maar alsof.

STOKKE: Eer ons Let iets begrijpt heeft de maan drie teuten gekregen.

MART: Laat Let zijn doodsprentje maar eens zien, Annelies.

ANNELIES: (toont) Dit is zijn doodsprentje...!

LET: (haalt een vuile zakdoek boven en dreigt te wenen) 't Is toch erg hé...! De Stan ocharme...!

STOKKE: Dat is niet ècht, hé Let.

ANNELIES: En hier is zijne doodsbrief...! (toont)

LET: Dus is hij toch ècht dood dan...?

STOKKE: (zuchtend) Laat maar zijn, Annelies want ons Let begrijpt dat toch niet. Maar ik zal er wel voor zorgen dat ze hare teut houdt.

MART: Iedereen zet nu z'n gsm uit.

(Alle gsm's worden uitgezet. Rob komt van de keuken)

ANNELIES: Ik heb nog een vraag: mogen de Rob en ik elkander kussen?

MART: Natuurlijk.

ROB: Dat durf ik niet want dan gaat de Stan mij vermoorden.

ODIL: Neenee, er MOET gekust worden als Stan er is.

LET: (ad urne) En waarom staat die pot hier op tafel?

STAN: Dat is een urne, daar zit de Stan in, 't is te zeggen, wat er nog van overschiet.

GUST: (tikkt lachend tegen de urne) Moeten we daarbinnen 't licht aansteken, Stan?

ANNELIES: Nu geen grappen alstublieft, iedereen moet triest kijken als onze Stan seffens binnenkomt.

MART: En niemand mag in de lach schieten hé. Iedereen is in de rouw. Dus er is veel verdriet en er mag geweend worden ook.

LET: Ik kan niet blèten op commando.

STOKKE: (haalt een spuitbus uit z'n tas) Al sjans dat de Stokke aan alles denkt hé.

ODIL: Wat is dat...?

STOKKE: Dat is een bus, ene keer spuiten en ge blèt de ogen uit uwe kop.

ODIL: (leest op de spuitbus) "Tegen insecten en ander ongedierte". (tot Stokke) Gaat gij ons vergiftigen, of wàt...?

ANNELIES: Kom, we gaan eens testen. Iedereen klaar om te wenen...? WEEN...!

(De test blijkt een chaotische mengeling van geweend, gesnik en overdreven gejank)

ANNELIES: Het zal moeilijk worden, maar moeilijk gaat ook.

LET: Waarover moeten wij spreken als de Stan thuiskomt?

MART: Dat is eender.

LET: En als die aan mij iets vraagt?

STOKKE: NIET antwoorden...! Geen woord, hé Let...! Trouwens als die verleden week begraven is dan vraagt die niks meer aan u.

LET: Hoe kan die dan vóór mij staan, snul...?

STOKKE: (zucht en ergert zich) Het gaat er niet in, het gaat er niet in..., mensen mensen toch. Waar heb ik zo'n lomp wijf toch aan verdiend...!

LET: Doet ge liever voort zonder mij? Zeg 't maar hé, dan ben ik de pist in.

STOKKE: Nee Let, wij zijn al blij als gij uwe mond houdt.

GUST: (plots bij het raam) Pas op, de Stan is op komst...!

MART: Kom, iedereen wenen.

STOKKE: (als Let overdrijft) Wat doet gij nu...? Gij zijt just een circelzaag...!

MART: (berispt) Psssst...!

(Stan komt binnen gekleed in jas. Het gesprek valt plots stil en er wordt gesnotterd. Niemand zal op hem reageren)

STAN: Zoveel volk hier...? Is 't vergadering...? (tot Mart) Wilt ge nu eens iets weten? Ik besta niet meer bij den RVA. Daar hebben ze nooit van Stan Lieckens gehoord, zeggen ze. Hoe kan dat...? Ik sta al 8 jaar aan den dop. (dan tot Gust) Wat doet gij hier...? Gij zijt vandaag toch al geweest...? Of doet gij tegenwoordig twee keer per dag uwe ronde...? En wat hebt gij aan uw broekspijp...? (krijgt geen reactie)

ANNELIES: (tot de rest) Ik vraag me af of er met Kerst sneeuw zal liggen.

ROB: De weerman spreekt over een halve meter.

GUST: Dat gaat plezant worden als wij daar door moeten met onze velo.

STAN: (tot Mart) Ik zal eens naar de ziekenkas bellen. (telefoneert met vast toestel) Hallo met Stan Lieckens hier..., hallo..., hallo...? (tot Mart) Ze pakken op maar ze antwoorden niet. (haakt in en merkt nu pas dat er iets gaande is) Waarom die zwarte kleren en die rouwbanden...? Zèg wat is hier allemaal gaande...? Is er iemand gestorven...? Waarom antwoordt er niemand...? En wat doet die urne hier op tafel...?

GUST: (tot Mart) Het was toch een schoon begrafenis.

STAN: Van wie...? (geen reactie)

STOKKE: En daar was heel veel volk in de mis.

ODIL: Allé gij..., de kerk zat maar halfvol...! En al wat de pastoor zei in zijne preek over Stan dat klopte wel niet hé.

STAN: (verontwaardigd) Over Stan...?

ODIL: (vervolgt) Ik hoor het de pastoor nog zeggen..., in elke mens zit een hart vol liefde, ook in dat van Stan Lieckens. Ja saluut, Stan Lieckens had geen hart.

STAN: Is Stan Lieckens dood...? Ben ik dood...? (slaat tegen z'n eigen wang)

ANNELIES: Ik zag onze pa toch graag. (weent)

STOKKE: En gij Mart, gij zag de Stan ook graag zeker?

MART: Bij momenten, maar niet altijd, dat moet ik eerlijk toegeven.

ROB: Die begrafenis zal nogal wat geld kosten.

MART: Neenee, we hebben van alles het goedkoopste gepakt.

ODIL: Ik zal zijn begrafenis met veel plezier betalen.

STAN: (raapt het doodsprentje en doodsbrief van tafel en leest. De schrik slaat hem om het hart, dan luid) Jammaar, ik ben nog niet dood...! Ik sta hier...!

STOKKE: Dat vuur brandde nogal bij zijn crematie.

ODIL: Dat wilt zeggen dat hij naar de hel gaat.

STOKKE: (kijkt in de urne) Dat is alles wat er overschiet van de Stan.

STAN: Zit ik daarin...? (kijkt in de urne)

ANNELIES: Wat gaan we met de urne doen?

GUST: Ge gaat die hier toch niet in de living zetten?

ODIL: Ik heb een idee, ge doet de inhoud van die urne in een zandloper en ge draait die elke 5 minuten om.

MART: Waarom?

ODIL: Gij hebt heel uw leven voor die paljas gelopen en dan kan hij nu eens voor u lopen...!

ANNELIES: En dat die nog just voor Kerstmis sterft, nu zitten wij hier met al die kerstcadeau's van onze pa.

GUST: (als men hem mimisch de opdracht geeft om te wenen) Jamaar, ik heb gene zakdoek bij.

ANNELIES: Pak maar keukenrol.

(Ook Let pakt een stuk keukenrol, maar ze snuit er haar neus in, weet met het restant geen blijf en dropt dat in de urne)

STOKKE: En nu zijn we in de rouw hé. Zelfs mijne prei en mijne selder zijn er door gepakt. Kijk hier maar eens...! (haalt stek selder en prei uit z'n tas)

LET: En al onze savooikolen in den hof laten hun oren hangen.

ANNELIES: Kunt ge dat nu geloven, een week geleden was die hier nog.

ODIL: Al bij al is het toch een schoon opruiming.

ANNELIES: Bomma, onze pa deed soms ook goeie dingen.

ODIL: Oh ja? Noem er mij dan eens eentje op...! Het enige goed dat die luiwammes gedaan heeft is doodgaan, en dat heeft dan ook nog jarenlang geduurd...!

STAN: (merkt plots het plakkaat met andere datum en leest luidop) 18 december 2018...! (verwonderd) We zijn begot in ene keer 8 dagen later...!

GUST: Goed, ik moet nu doorgaan. Maar Mart moet eerst mijn boekske nog aftekenen. (geeft Mart een gevulde omslag)

MART: Wat is dat...?

GUST: Uw eerste weduwepensioen.

ODIL: Ik zal u ook wel wat geld geven om de eerste dagen door te komen, want uw bankrekening zal nu wel geblokkeerd zijn.

(Ondertussen enkele kusjes tussen Annelies en Rob)

STOKKE: (tot Mart) Wat gaat ge doen nu ge zonder vent zit?

GUST: Nu dat de Stan dood is kunt ge eens opnieuw proberen, hé Mart.

ODIL: (vervolgt) Ge kunt niet alleen blijven want ge zijt nog veel te jong.

MART: Ja, dan zal ik maar iemand anders gaan zoeken hé.

LET: Hebt ge al iemand in 't zicht, Mart?

ROB: Ge kunt gaan daten via internet om daar nen andere vent te zoeken.

GUST: (presenteert zich) Ge moet dat niet zo ver gaan zoeken, Mart. Ik ben ook nog single hé. En ons moeder maakt goeie bambi pangang.

ANNELIES: Nee Gust, gij drinkt te veel.

ODIL: Dat zal ik hem wel afleren als hij mijne nieuwe schoonzoon wordt.

LET: (tot Mart) Ik zou al beginnen met uwe garderobe aan te vullen.

MART: Jamaar, ik ben ondertussen al op de koop geweest.

ANNELIES: Laat maar eens zien wat ge gekocht hebt, ma.

MART: (haalt een string uit de kast) Hier ga ik mee beginnen.

STOKKE: Wat is dat...? Een ooglapke van ne zeerover...?

MART: Nee, dat is ne string.

LET: Dat is precies een stuk hofkoord. Waar is dat voor nodig?

MART: Ge weet nooit wie ge tegenkomt hé. En bij den apotheker ben ik ook langs geweest.

LET: Zijt ge ziek?

MART: Nee, maar voor een paar van die plastieke dingskes.

STOKKE: Ja, ik hoor het al, de Stan z'n plaats in 't bed zal rap ingenomen zijn.

GUST: Mart, als ik iets kan doen voor u, ik sta direct gereed hé.

ANNELIES: En Rob en ik willen zo snel mogelijk trouwen..., voor het te laat is.

ODIL: Te laat...? Dat moet ge mij eens uitleggen, Annelies.

ANNELIES: Vroeg of laat ben ik zwanger en dan...!

(Stan ontploft bijna)

ODIL: Annelieske, ge hebt gelijk want ik wil zo rap mogelijk kleinkinderen.

STOKKE: (geeft Rob een stek selder) Eet die maar eens op dan zult ge nogal katoen kunnen geven. Maar ge moet wel eerst die zwarte strik eraf doen.

LET: (vervolgt tot Rob) Ofwel pakt ge wat van die poepcorn.

GUST: Wat gaat er nu gebeuren met de teletijdmachine van Stan?

STOKKE: Maak er een kippenhok van.

STAN: (staart triest naar het plakkaat met de datum van vandaag) Wie had dat ooit gedacht, nog maar 45 jaar en ik schiet er mijne kaas al bij in zèg...!
(ontmoedigd af naar de slaapkamers)

MART: (minder luid) Hij gaat zijne jas uittrekken.

ROB: En wat nu...?

MART: Als hij z'n machien gaat testen zijn we weg hé.

LET: (vervolgt) Naar hiernaast, daar wonen wij. Maar let niet op de rommel hé.

STOKKE: Nee Let, we zullen niet op de rommel letten, Let.

ANNELIES: We moeten ook niet overdrijven, hé mannekes.

ODIL: Jawel, het kan niet erg genoeg zijn. Stan Lieckens kan ze kussen...!

(Stan komt van de slaapkamers en is nu gekleed in z'n stofjas en schipperspet)

STOKKE: Zo'n plots overlijden is toch erg hé.

LET: Dat is niet plots, hé Stokke. Wij weten al drie weken...

STOKKE: (nijdig stil met een stevige por in de rug) Let, houdt uwen teut...!

(Stan kruipt in z'n teletijdmachine. We horen een startende dieselmotor, de sirene loeit en het zwaailicht brandt)

MART: (tot allen) Kom, iedereen moet me volgen...! We moeten snel zijn want we hebben niet veel tijd...!

ROB: Hoelang duurt zo'n test met dat machien?

ANNELIES: Een kwartier.

LET: En waar reist de Stan naartoe?

GUST: Misschien naar den hemel.

ODIL: Nee, naar de hel.

STOKKE: Nee Let, dat machien van Stan werkt niet en zal ook nooit werken. Maar wij gaan zorgen dat zijn machien wèl werkt.

LET: Zorgt gij maar dat UW machien werkt want dat hapert de laatste tijd ook.

STOKKE: Daar zal ik wel eens voor zorgen. (bijt in de stek selder) Ik zal deze avond mijn paard nog eens in de kar spannen.

MART: Kom mannekes, we moeten voortmaken.

(De tafel wordt afgeruimd en dan allen in snel tempo af naar de keuken. Gust wil nog snel een glas whisky drinken, maar Odil grijpt hem bij de kraag en sleurt hem mee af naar de keuken)

PAUZE

DERDE BEDRIJF

(een kwartier later)

(De urne en de emmer popcorn zijn verdwenen. Er hangt nu een plakkaat boven deur van de teletijdmachine met de tekst **10 mei 1940**. Het geluid van de teletijdmachine valt langzaam stil, zwaailicht en sirene vallen uit. Stan komt naar buiten en kijkt nieuwsgierig rond)

STAN: (roept aan de deur van de slaapkamers) Mart...? Annelies...? (daarna aan de keukendeur) Mart...? Annelies...? (maar krijgt nergens reactie)

(We horen nu op de achtergrond het geluid van een stoppende auto en daarna twee portieren die dichtslaan. Stan kijkt aan het raam)

STAN: (verbaasd) Wat is dat voor raar volk...?

(Er wordt plots hard op de achterdeur gebonkt. Stan wil gaan openen, maar als hij geroep hoort blijft hij staan)

STOKKE: (OFF) Aufmachen..., schnell..., schnell..., du schweinfort...!

(Stan opent niet, maar merkt dan plots de nieuwe datum boven zijn teletijdmachine)

STAN: (leest) 10 mei 1940..., dat is verdomme 't begin van de Tweede Wereldoorlog...! De Moffen staan aan de deur...! Mijn machien werkt ècht...! (staat aan de grond genageld en vlucht dan naar de slaapkamers)

(Stokke en Let komen binnen. Ze zijn vermomd in Gestapo-kleren, met lange zwarte overjas, zwart hoedje, valse snor en met getrokken pistool. Let verzuipt bijna in haar te grote gastapo-hoed en heeft moeite om haar snor op z'n plaats te houden)

LET: Mijn moustache zakt af, Stokke...!

STOKKE: Hoe hebt gij die vastgeplakt?

LET: Met tuttefrut...!

STOKKE: Natuurlijk lost die tuttefrut als ge zweet.

LET: Ik zweet omdat die overjas veel te warm is. Mag ik die niet efkes uittrekken?

STOKKE: Niks van...! Waar zit onze vriend Stan? (controleert) Niet in zijn machien.

LET: Ik heb hem aan het raam zien staan kijken, hij moet dus thuis zijn.

STOKKE: Dan zal hij gevlucht zijn. Dat kan enkel naar de slaapkamers. (met binnenpretjes) De poepers zitten er al goed in bij hem. (als Let tegen Stokke loopt) Kijk eens waar ge loopt...!

LET: Mijne hoed is te groot, die zakt voor m'n ogen en dan zie ik gene steek. Mag ik die niet efkes afzetten, Stokke?

STOKKE: Nee, ophouden...! (monstert Let) Gij zijt precies ne vogelverschrikker...!

LET: Waar hebt gij die twee pistolen gehaald?

STOKKE: Die zijn nog van m'n grootvader, die was bij het verzet in de Tweede Wereldoorlog.

LET: En wàt als dat pistool afgaat...?

STOKKE: Dat kan niet afgaan want daar zitten geen kogels in.

(Stan komt piepen aan de deur van de slaapkamers en wil stiekem achter hun rug naar zijn teletijdmachine sluipen. Maar Let lost per toeval een schot en schiet een vaas aan flarden. Stan vlucht vol schrik terug naar de slaapkamers)

LET: (berispt Stokke) Hoe is dat mogelijk als daar geen kogels inzitten...?

STOKKE: Tiens..., dat snap ik ook niet. Kom, we gaan hier bij de deur staan en als hij komt piepen dan pakken we hem bij zijne cravate...!

(Stan komt stiekem uit de slaapkamers en wil in z'n teletijdmachine kruipen, maar wordt onderweg bij de kraag gevat door Stokke en Let. Er wordt gebrekkig Duits gepraat)

STOKKE: (roept) Halt oder ich schiesse vanachter in deine koffer...!

STAN: (bang) Wie zijt gij...?

STOKKE: Wir sind von den geheimen Staatspolizei, of beter gezegd von de Gestapo. Wir gehen du arrestieren.

LET: (stil tot Stokke) Wat is dat met die stieren...?

STOKKE: Du must zwaigen wen ich spreken...!

STAN: Gij lijkt op Stokke Meynen.

STOKKE: Diese Person kenn ich nicht.

STAN: Das ist mein boerman.

STOKKE: Hast die auch eine moustache when ich?

STAN: Nein, die hast keine moustache.

LET: (als haar snor langzaam afzakt) Meine moustache ist auch nicht mer wat 't geweest is.

STOKKE: Nein, das sie ich auch wel.

LET: Das ist von den slechte toetenfroet...!

STAN: En wat nu...?

STOKKE: Du musst mitkommen...!

STAN: Jawoul, aber ich geh eerst andere kleren aantrekken in meine zimmer. Ich kan toch nicht mitgehen in meine stoefjasse. (opent de deur van z'n teletijdmachine en roept nog) Du kannst sie kussen...! (vergrendelt de deur)

STOKKE: (bonkt op de deur en roept) Aufmachen..., du vettige zwiebel, komm zuruck...!

LET: (tot Stokke) Gaan we de deur inbeuken?

STOKKE: Nee, we gaan over naar de volgende fase. Kom Let, we zijn weg.

LET: Wir sind noch was vergessen.

STOKKE: Kom Let, klap nu maar terug Vlaams.

LET: Dat we nog iets vergeten zijn.

STOKKE: Wàt...?

LET: We moeten nog een nieuw plakkaat hangen.

(Stokke hangt een nieuw plakkaat met een andere datum tegen de teletijdmachine. We lezen **11 juli 1302**. De machine wordt gestart, sirene en zwaailicht schieten aan. Stokke en Let willen er vandoor, maar Let met haar te grote zwarte hoed loopt tegen de deurstijl)

STOKKE: Wat scheelt er nu weer...?

LET: Ich sie keine flute...!

(Stokke en Let af naar de keuken. De volgende figuren komen sluipend uit de keuken. Ze zijn allemaal verkleed. Mart speelt de zwangere Maagd Maria, Annelies is de herder, Odil is de ezel en Gust is de os)

ANNELIES: Kom iedereen voortdoen want we hebben niet veel tijd.

MART: Waar blijft de Rob nu toch...?

GUST: Ja, we hebben nog geen Kindje Jezus.

MART: Natuurlijk niet, die moet eerst nog geboren worden. Maar het kussen achter m'n kleed is al aan 't zakken hé.

GUST: Seffens is die kleine er al en Sint Jozef is er nog niet.

ANNELIES: Sint Jozef zit daar nog in z'n teletijdmachine.

ODIL: En we hebben nog geen kribbe.

MART: Dat hebben we allemaal geregeld, ma.

GUST: Wel Odil, dat ezelspak misstaat u niet. Ge zijt begot just nen èchte ezel...!

ODIL: (gepikeerd) Hebt ge u eigen al eens bekeken, zatte os...!

ANNELIES: Kom, geen ruziemaken nu hé. (merkt plots op) Er hangt een verkeerd plakkaat tegen de teletijdmachine.

(Annelies verwisselt snel het plakkaat. We lezen nu **25 december jaar 0**)

ANNELIES: (roept Rob aan de keukendeur) Allé Rob, waar blijft gij, jongen...?

(Dan komt Rob van de keuken. Hij speelt Kindje Jezus, maar heeft z'n zwarte bril nog op. Hij is enkel gekleed in een hele grote pamper. Hij zit met z'n middel door een groot gat dat gemaakt is in de bodem van de kribbe die hij rond z'n lende moet dragen)

ROB: Ik heb wel ne zware rol, hé mannekes.

ANNELIES: Gij moet gaan zitten hé.

ROB: (zet zich gehurkt) Is 't zo goed...?

MART: Ge moet hier niet gaan zitten, ge moet met uw kribbe in de kerststal gaan zitten.

(Annelies geeft iedereen een plaats in de kerststal. Even is het chaos)

ODIL: (tot Gust) Die zatte os staat te dicht bij mij...!

GUST: Ik krijg zenuwen, ik wil eerst nog eens wat whisky drinken.

ODIL: Niks van...!

ANNELIES: Mag ik als herder Kindje Jezus seffens kussen...?

MART: Natuurlijk.

GUST: Waar blijven de Driekoningen?

ANNELIES: We hebben er maar twee gevonden, de Stokke en Let.

GUST: De Driekoningen kwamen uit het Oosten en bleven plakken in café 't Hoekske, haha...! (als Odil aan z'n staart trekt, dan pijnkreet) Aààh...!

MART: Wat nu weer?

GUST: Odil trekt aan mijne staart...!

ODIL: Ga dan opzij, ik heb te weinig plaats.

GUST: Natuurlijk met uw dik gat...! (begint plots te balken als een ezel) I-àààh..., i-àààh...!

MART: Wat doet gij nu...?

GUST: Ik ben toch den ezel.

ODIL: (gepikeerd) Ja, gij zijt nen dikke ezel, maar vandaag zijt gij den os. En weet ge wat een os doet? Niks meer, enkel blijven stilstaan.

GUST: Ik kan niet blijven stilstaan want ik moet dringend gaan plassen. Waar kan ik ergens...?

ODIL: Niet tegen mij hé..., en ook niet in de stal...!

GUST: Wat moet ik dan doen...? Mijn blaas staat op springen...!

ODIL: Ophouden, dat moeten wij ook doen.

ANNELIES: We hebben een fout gemaakt. Er hangt een crucifix in onze kerststal.

GUST: Natuurlijk, dat kan niet.

ROB: Waarom niet?

GUST: Wie hangt er dan op dat kruis...?

ROB: Dat is onze pa.

ANNELIES: En dan die schilderij van Het Laatste Avondmaal...?

GUST: Dat kan ook niet.

ROB: Jawel, dat is ne klasfoto van onze pa. Nonkel Judas staat daar zelfs nog bij op. Maar ondertussen is die al uit onze familie verbannen, de roddelaar...!

(Het zachte motorgeluid van de teletijdmachine valt langzaam stil, zwaailicht valt uit)

MART: Psssst..., iedereen zwijgen nu, het spel gaat beginnen...!

(Stan komt uit z'n teletijdmachine. Iedereen volgt nieuwsgierig zijn bewegingen. Stan merkt het plakkaat met de nieuwe datum)

STAN: (leest) Kerstmis in het jaar 0...! Wat gaan we hier allemaal beleven...? (merkt dan de figuren in de kerststal)

MART: (tot Stan) Eindelijk is mijn ventje daar. Ga u maar gauw omkleden, schat. Zet die pruik maar op uwe kop en trek deze mantel maar aan.

STAN: Waarom moet ik mij omkleden?

MART: Omdat die stofjas en schipperspet veel te modern zijn voor Sint Jozef.

STAN: Sint Jozef...?

MART: Ja Jozef, seffens gaat ons kindje geboren worden. We zullen hem "Jezus" noemen.

GUST: (vervolgt) Als 't ne jongen wordt.

(Stan verwonderd af naar de slaapkamers met een mantel en een pruik. De fles whisky wordt door Gust uit de kast gehaald en in de kerststal gezet. Hij zal er tussendoor van drinken)

ODIL: (protesteert) Gene whisky in onze kerststal hé...!

GUST: Het is hier te droge lucht met al dat stro. Dat pakt op mijne adem.

(Stokke en Let, verkleed als de twee koningen, komen van de keuken. Ze zijn gekleed in een gekleurde mantel met een kroon van klatergoud op hun kop. De twee koningen hebben een staf bij, Stokke draagt ook nog een tas)

LET: (zingt op rijm) Tweekoningen, tweekoningen, den derde is ziek. Wat heeft m, wat heeft 'm..., hij heeft 't aan z'n kriek.

ODIL: Waar is uwe wierook, mirre en goud?

STOKKE: Dat hebben we niet bij, maar wel een kabas vol met groenten.

LET: Sla, savooikool en schorseneren.

ODIL: (geïrriteerd) Spelbrekers...!

LET: (krabt zich constant) Ik heb overal jeuk. Hoe komt dat toch?

ODIL: Misschien moet ge eens ne keer meer een bad pakken.

MART: Nee Let, dat kunnen luizen zijn want ik heb die stoffen van onze zolder gehaald en vergeten te wassen.

ANNELIES: De twee koningen moeten vanachter gaan staan in de kerststal.

LET: De herder heeft geen schapen. Waar zijn die?

ANNELIES: Die staan buiten in de weide.

LET: (gaat aan het raam kijken) Ik zie toch geen schapen staan.

STOKKE: (ergert zich) Let, gij stomme geit.

LET: Weet gij het weeral beter, Stokke.

STOKKE: 't Is met u altijd iets.

LET: Ik zal u seffens eens nen trek geven met mijne staf...!

GUST: Let, pas op met uwe staf want ge zit ermee tussen den os z'n poten.

ODIL: Dat kan geen kwaad bij een os want daar hangt toch niks...!

GUST: Ik zal seffens eens aan uw ezelsoren trekken...!

ODIL: (dreigend) Durft niet hé...!

MART: En nu stilte alstublieft...!

STOKKE: (doelend op Stan) En waar zit professor Gobelijn...?

ANNELIES: Die is zich omkleden als Sint Jozef.

STOKKE: Heeft hij al iets gemerkt?

MART: Nee, die is er vast van overtuigd dat hij in het jaar nul zit.

ROB: Mag Kindje Jezus ook eens iets zeggen? Eigenlijk kan dat niet dat ik hier al in de kribbe lig want Maria is nog zwanger.

LET: Natuurlijk niet, die moet eerst nog bevallen.

ANNELIES: Dat zullen we eens gauw regelen. Dus kindje Jezus is er nog niet. (dropt redelijk wat stro over Rob z'n hoofd)

ROB: Hoelang moet ik hier zo blijven zitten want ik krijg krampen in m'n rechterbeen?

GUST: Hoe kan dat, ge zijt nog niet eens geboren.

ANNELIES: (tot Rob als die enkele keren niest) Gij zijt toch niet allergisch voor stro...?

ROB: Nee, er zit een sprietje stro in m'n neus.

STOKKE: Odil, ik wil niet ambetant zijn maar de zatte os kijkt onder uwe staart...!

ODIL: (kwaad tot Gust) Pas op, hé kameraad...!

GUST: (krijgt plots braakneigingen) Ik moet precies gaan kotsen.

ODIL: Niet tegen mij hé...!

ANNELIES: Gedaan met whisky te drinken vanaf nu...!

ROB: Nu krijg ik ook al krampen in m'n ander been.

MART: (plots) Pas op, onze Stan is op komst...!

(Stokke strooit nog snel wat meer stro over Rob. Stan verkleed als Sint-Jozef komt van de slaapkamers en gooit z'n stofjas en z'n schipperspet op tafel)

ANNELIES: (tot Stan) Sint Jozef mag bij zijn Maria gaan staan.

LET: En dan nu maar wachten op de bevalling hé.

STOKKE: Dat kan soms lang duren.

GUST: Bij ons moeder heeft dat 48 uur geduurd.

ODIL: Dat is maar normaal, wie wilt er nu een kind met een kop als die van u...!

GUST: Op uw gemak gij hé of ik zal u eens ne stamp geven...!

STAN: (ad Stokke en Let) Er waren toch drie koningen...? Waar is die derde dan?

STOKKE: Die kon vandaag niet meekomen want hij zat met een valling.

STAN: En hoe heet gij?

STOKKE: (verzint snel) Ik euh..., ik heet koning Filip...!

STAN: En die tweede?

LET: Ik heet euh..., ik heet koning Albert...! (laat haar handen trillen)

MART: (voelt aan haar zwangere buik) Mijne kleine is weer aan 't stampen hé. Wil er eens iemand voelen?

GUST: Ja, ikke...!

MART: (als Gust aan haar achterwerk voelt) Mijne kleine zit wel aan den andere kant, hé Gust..., (herpakt zich) euh..., Ik bedoel "os"...!

STAN: Ik ken ook ne Gust die nog os is...!

LET: En stampt die ook?

STAN: Ja, op zijne velo.

STOKKE: (gespeeld) Ne velo, wat is dat...?

ANNELIES: Dat kennen wij niet.

LET: Allé nu, daar staan er bij ons twee in de...

STOKKE: (onderbreekt stil) Kunt gij nu eens efkes uwe bebbel houden, ja...!

LET: Ja...!

STOKKE: Ja wie...?

LET: Ja koning Filip.

STOKKE: Zo wil ik 't horen.

MART: (plotseling) Oei..., mijn water is aan 't breken...!

GUST: Dat van mij ook bijna...! (knijpt z'n billen dicht)

STAN: (tot Mart) Mag ik eens kijken? (terwijl hij kijkt spuit Mart met een drinkbus water in het gezicht van Stan) Amaai, dat breekt nogal zèg...!

MART: Ik ga bevallen...!

(Mart bevalt schrijlings gebukt over de kribbe en haalt meteen het kussen weg van onder haar kleed. En plots verschijnt tussen het stro het vriendelijk lachend hoofd van Rob)

ROB: (met brede smile) Hello everybody, ik ben geboren...!

LET: (kijkt in de pamber) Daar staat een fluitje aan, 't is ne jongen.

STAN: Kindje Jezus heeft precies al veel krulhaar op zijne kop.

STOKKE: Moet die baby eerst niet wenen?

LET: Ja, maar eerst moet er iemand op zijn poepke slagen.

ODIL: Dat zal ik wel doen.

ROB: Neenee...!

LET: Moet Maria hem de borst niet geven?

GUST: Natuurlijk want die kleine heeft honger.

ROB: (ad Annelies) Nee, ik heb liever de borst van de herder.

STAN: (kordaat) Niks van...!

MART: Dan maar geen borstvoeding.

ANNELIES: Wat een schoon kindje is het toch. Kijk eens hoe lief hij is. (streelt Rob over z'n kop en geeft hem een kusje)

ROB: (stil tot Mart) Ik krijg weer krampen in m'n benen.

MART: (tot Stan) Kan schrijnwerker Jozef nog ergens een plank gaan zagen voor in de kribbe zodat ons kindje wat meer rugsteun heeft?

STAN: Natuurlijk. (af langs de keuken)

STOKKE: (puft en zucht) Eindelijk een rustpauze. Het is wel warm in deze kleren.

MART: Nog efkes volhouden, Stokke.

GUST: En ik kan eindelijk gaan plassen. (zet zich tegen de conifeer)

ROB: Ik zou ook eens moeten gaan plassen. Hoe moet ik dat nu doen? Ik kan toch maar slecht mijne pamber uitdoen hé.

ANNELIES: Nee Rob, ophouden...!

LET: En ik heb jeuk, dat heeft gene naam. Allé Stokke, krabt eens op mijne rug.

STOKKE: (grappend) Vanvoor of vanachter, haha...?

LET: Och zot.

STOKKE: (tot Rob) Kindje Jezus ziet niet goed zeker?

ROB: Waarom niet?

STOKKE: Omdat hij al een bril draagt.

ANNELIES: Verdorie, Rob gij zijt vergeten uwe bril af te zetten. Al sjans dat onze paniks gemerkt heeft.

ROB: Maar ik zie niks zonder bril.

STOKKE: Ons Let en ik zullen u wel helpen.

ROB: Okee dan. (zet z'n bril af)

GUST: Ik zal Kindje Jezus ondertussen al dopen. (kapt de fles whisky over Rob)

ROB: (vliegt boos recht met de kribbe rond z'n lijf) Waar is die facteur dat ik hem tegen z'n appel sla...! (maar dreigt op Stokke te stuiken)

STOKKE: Nee Rob, ge pakt ne verkeerde, ik ben Stokke Meynen.

ANNELIES: Die ziet niks zonder bril.

ROB: Waar is mijne bril, ik wil mijne bril terug dat ik die facteur op zijne smoel sla...!

GUST: Waarom? Gij moet toch gedoopt worden zekers.

ROB: Zijt gij Johannes den Doper misschien?

ODIL: Nee, hij is de zatte os.

MART: (tot Rob) Pas maar op want uwe pamber is aan 't afzakken...!

ANNELIES: (plots) Opgelet mannekes, Sint Jozef is terug in aantocht...!

(Rob gaat snel weer gehurkt zitten met z'n kribbe rond zich. Stan komt van de keuken met een korte plank)

STAN: Hoe maken we die plank vast aan de kribbe?

STOKKE: Ik heb ne klauwhammer en nagels in m'n kabas zitten.

STAN: (zet zich terug aan de zijde van Maria, maar hij ontdekt een natte plek in de kribbe en ruikt aan z'n vingers) Kindje Jezus heeft geplast en het is straffe toebak precies...! Die heeft er nogal pres opstaan, zelfs heel z'n lijf is nat.

LET: Wie steekt er nen andere pamber?

ANNELIES: Pampers bestaan nog niet, doe maar wat droog stro rond zijn poepke.

ODIL: Dat zal ik wel doen.

ROB: Neenee.

LET: Wacht, ik heb hier nog ergens een opneemvod in de kabas zitten.

(Annelies kust Rob weer)

STAN: Ik vind wel dat de herder ons klein boeleke nogal veel kust.

ROB: Dat is toch normaal. Een herder zonder schapen, wie moet die anders kussen, mij hé...!

ANNELIES: Kindje Jezus is nu geboren. Kunnen koning Filip en koning Albert hun handtekening nu zetten?

STOKKE: Waarom?

ANNELIES: Ah natuurlijk, gij zijt zijne meter en peter van de baby.

LET: Hoe kan ik meter zijn als ik koning Albert heet?

ANNELIES: Dan zal de baby twee peters hebben.

(Annelies haalt een krijtbord tevoorschijn en laat Stokke zijn handtekening zetten. Als ook Let moet ondertekenen heeft ze een probleem met haar trillende handen)

LET: Kan er eens iemand mijn hand vasthouden want koning Albert zit weer met den bibber...?

STAN: En wat staat er nu te gebeuren...?

ANNELIES: Nu begint er een lange reis voor Maria en Sint Jozef met Kindje Jezus.

STAN: Hoe ver is dat?

ANNELIES: 2.000 km door de woestijn.

LET: (vervolgt) En zonder buggy hé want die moeten nog uitgevonden worden.

STAN: (kordaat) Dan ga ik niet mee...!

MART: Jawel Jozef, gij MOET meegaan. Ge kunt uw vrouw en uwe baby toch niet in de steek laten...!

STAN: (trekt z'n pruik af en trekt z'n mantel uit, graait z'n stofjas en schipperspet mee en vlucht naar z'n teletijdmachine, dan luid) Ge kunt ze kussen...!

(We horen een startende dieselmotor, de sirene loeit en het zwaailicht brandt. In de kerststal beleven ze binnenpretjes, behalve Let die nog steeds veel last heeft van jeuk op haar rug)

LET: (voelt aan haar rug) Nu weet ik vanwaar die jeuk op mijne rug komt, het knoopje van mijne soutiens is losgeschoten...!

STOKKE: (monstert Let) Ja, ik zie het al, uw balustrade hangt niet waterpas.

LET: (reageert fel) Zie maar dat uw balustrade waterpas hangt want de laatste tijd hangt die ook meer op half zes dan op twaalf uur...!

VIERDE BEDRIJF

(een kwartier later)

(Stan zit in zijn teletijdmachine. Iedereen zal terug z'n dagelijkse kleding dragen, enkel Rob zal een verzorgd hemd en stropdas dragen. Annelies komt sluipend uit de slaapkamer en hangt met punaises een nieuw plakkaat tegen de teletijdmachine, maar ze laat toevallig een punaise op de grond vallen en kan die niet meer terugvinden. We lezen **29 juni jaar 3.000**. Annelies stiekem weer af naar de slaapkamers. Stan legt z'n teletijdmachine stil en komt naar buiten)

STAN: (leest de nieuwe datum) 29 juni jaar 3.000...! Nu ben ik wel ver in de toekomst terechtgekomen...! (kijkt door het raam, dan verbaasd) Wat staat die witte mercedes op onze oprit te doen...? (af naar de keuken)

(Annelies met wat boekhouding, Rob met z'n laptop, Mart en Gust komen stiekem van de slaapkamers. De broek van Gust is hersteld. Hij zet een kleine transportbox voor dieren in de teletijdmachine)

GUST: (tot de box) Braaf zijn, hé mannekes. En laat de haan gerust hé.

ANNELIES: Hebt ge die kippen ook wat eten gegeven?

GUST: Natuurlijk. (kakelend tot de transportbox) Tok..., tok..., tok...!

(Men zet zich aan tafel. Rob slaat z'n laptop open)

ANNELIES: Iedereen weet wat hij moet doen...? Staan de eetpillen gereed?

MART: Ja.

ROB: Heeft iedereen zijn kastje gereed? (als ze allemaal hun gsm tonen). Ik ga nu met mijne laptop de afstandsbediening op uwe gsm zetten hé. (tokkelt even op z'n laptop) Zou Stan nog niks doorhebben?

MART: Nee, helemaal niet. Die heeft maar een IQ van een muis.

GUST: Ik hoop maar dat hij niet zot wordt.

ANNELIES: Dat is dan z'n eigen dikke schuld.

GUST: Ik wil een glas whisky.

MART: Nee, nu niet. Gij zijt al heel de dag aan 't drinken.

GUST: Dat doe ik andere dagen ook.

MART: En wat zegt uw moeder daarvan?

GUST: Die denkt dat ik thee drink.

ANNELIES: Ziet zij niet dat het whisky is?

GUST: Maar nee. Ze heeft ooit eens van mijn thee gedronken, te veel natuurlijk, en toen heeft ze heel haar bed onder gekakt. Ik heb haar gezegd dat ze nu enkel nog melk mag drinken.

ROB: Vergeet niet dat we vanaf nu ook een hond hebben, hé mensen.

GUST: Ja, hij zit daar in de stal.

ANNELIES: Hoe gaan we onze hond noemen?

ROB: Nand.

ANNELIES: En onze pa heet vanaf nu "Manu"...!

MART: (na rumoer op de achtergrond) Pas op, onze ruimtevaarder is op komst...!

(Stan komt van de keuken. Z'n blik valt meteen op de personen aan tafel. Annelies en Rob doen alsof ze de bestellingen bespreken)

ANNELIES: ...en dan moeten er nog 2.000 geleverd worden in Holland.

GUST: Vergeet Frankrijk ook niet hé.

MART: En nog 5.000 voor Duitsland.

STAN: Van wie is de witte mercedes die daar op onze oprit staat?

ROB: Dat is de mijne. Nu ik directeur ben van een bedrijf is dat wel aan te raden.

STAN: Welk bedrijf...?

ROB: De BOR NV is een bedrijf dat afstandsbedieningen maakt. We leveren zelfs tot in China.

ANNELIES: Rob is nu meneer Robert, hij is CEO van het bedrijf. En wij zijn al enkele jaren getrouwd. (vervolgt tot Rob) Hé schatje.

ROB: Ja poepie. (een kusje volgt)

STAN: (tot Mart) En gij...?

MART: Over mijn eerste vent praten we niet meer, die is al héél lang dood.

GUST: Die had ze niet alle vijf op een rij.

STAN: Waarom niet?

GUST: Die dacht dat hij uitvinder was van een teletijdmachine. (tikt tegen z'n slaap) Die was goed zot...!

STAN: En hoe is die gestorven...?

GUST: In 't zottenhuis natuurlijk.

MART: Ge kon er niks meer mee aanvangen. Het was ne plant in zijne kop.

STAN: (tot Annelies en Rob) En gij zijt een eigen zaak gestart?

ANNELIES: Ja, met de financiële hulp van de bomma.

ROB: En ik moet zeggen, de zaken draaien uitstekend. Ik heb al 50 man in dienst.

ANNELIES: Eigenlijk zouden we nog 10 mensen meer moeten aanwerven want de productie kan momenteel niet volgen.

STAN: En de Rob is ondertussen directeur geworden van het bedrijf?

ROB: Eigenlijk heb ik liever dat ge mij "meneer Robert" noemt.

STAN: Amaai, gij hebt precies nogal streken gekregen.

MART: Dat hoort nu eenmaal bij nen directeur.

GUST: Mart en ik helpen tussendoor ook wat in het bedrijf. (tot Mart) Hé schat...?

STAN: Waarom noemt gij haar "schat"...?

GUST: Omdat wij ondertussen ook al getrouwd zijn.

STAN: Gij...? Getrouwd met ons Mart...?

GUST: Het is niet UW Mart, het nu MIJN Mart hé. En binnenkort komt mijn moeder hier ook intrekken en dan gaan we veel bambi pangang eten.

STAN: (tot Mart) Dat is hier precies nogal veranderd?

MART: Neenee, hier is niks veranderd.

GUST: Ik zal eerst de kiekens wat eten gaan geven. (gaat tot bij de teletijdmachine)

STAN: (verwonderd) Hoe...?

GUST: Ja, dat is ons kippenhok, we hebben drie kiekens en één haan. Als het flikkerlicht brandt hebben de kippen een ei gelegd en als de sirene gaat zit de haan op een kieke.

ROB: (het zwaailicht brandt even) Voilà, het eerste ei is vandaag al gelegd.

MART: Heeft er iemand honger?

STAN: Ja ikke...! (wil naar de keuken gaan)

MART: Wat gaat gij daar doen...?

STAN: Eten..., waarom?

ROB: Nee, eten hoeft niet meer in het jaar 3.000. Gewoon een pilletje pakken is voldoende.

GUST: (tot Stan) Wat wilt gij eten?

STAN: Een boterham met choco.

ANNELIES: (zoekt en haalt een pilletje uit een doosje) Dat is een boterham met choco. Slik maar in en uwe honger is over.

MART: Maar drinken moet nog wèl gebeuren.

GUST: (tot Stan) Kan Manu een whisky uitschenken voor mij...?

STAN: Manu...? Ik heet niet Manu.

GUST: Jawel, gij heet Manu.

STAN: En waarom zou ik voor u ne whisky uitschenken?

ROB: Omdat ik u aangeworven heb als onze klusjesman.

STAN: (verbaasd) Manu...? Klusjesman...?

MART: We zitten hier wel in het jaar 3.000, hé Manu.

STAN: (tot Mart) Hebt gij die "Petrus Pomerol" nog in de kelder staan? Die zal nu wel veel geld waard zijn.

GUST: Nee, dat wijwater heb ik allemaal in de gootsteen gekapt.

STAN: Waarom?

GUST: Om stockeerplaats vrij te maken. Die wijn stond in de weg.

(Stan schenkt een glas whisky uit voor Gust. De sirene loeit even)

GUST: Luister eens, onze haan begint er al aan...!

ROB: Ik zal de nieuwe afstandsbediening eens uittesten. Ge kunt er alles mee doen. Kijk maar eens...! (richt z'n smartphone en laat de deur van slaapkamers open- en dichtgaan) Wilt ge vallende sterren zien? Kijk maar eens...! (richt op de papieren sterren in de kerststal die plots van de wand vallen) Wilt ge bloemen in huis...? (richt op een lege bloempot op de kast waaruit plots een bloem tevoorschijn komt) Wat vindt ge ervan...?

STAN: (met open mond) Dat is straf...!

ROB: En dat zit allemaal in dit kastje.

STAN: (tot Gust) En gij zijt ondertussen getrouwd met Mart...?

GUST: Ja, al een paar jaar. Volgende maand geven wij onze zilveren jubilé. (tot Mart) Hé Snoopy. Kom maar eens hier dat ik u nog eens tegen mijn gilée trek.

MART: (dit is blijkbaar tegen haar zin) Maar we slapen niet samen in één bed.

STAN: Waarom niet?

ROB: Omdat er in het jaar 3.000 niet meer gevrijd wordt. Iedereen heeft een kastje (gsm) waarmee hij bij iemand een climax kan opwekken. Maar dan moet die persoon in uw ogen kijken. Moet ik bij u eens proberen..?

STAN: Nee..., daar heb ik nu geen goesting in.

ROB: Ik zal het eens bij mijn vrouw Annelies doen.

(Rob richt z'n gsm naar Annelies en drukt af. Die ziet plots sterretjes en bereikt een orgasme door het gehuil van een wolf na te bootsen à la Porky's)

ANNELIES: Dat was precies ne goeie, Robke.

ROB: Natuurlijk, mijn batterijen zijn pas opgeladen.

GUST: (tot Mart) Gaan wij ook nog eens...?

MART: Nee Gust, nu niet. Op nuchter maag is dat niet gezond, naar 't schijnt. En ge hebt het gisteren al zes keer gedaan.

GUST: Jammaar Mart, als ik nu goesting krijg.

STAN: Dat gaat er hier precies wel heftig aan toe.

ANNELIES: Gij hebt ons nog niet bezig gezien als we allemaal tegelijk beginnen.

STAN: Nee, dat wil ik niet zien.

MART: Waarom niet? Gij zijt er precies nog ene van den oude stempel.

ROB: (tot Stan) Ge moet wel oppassen hé want in het jaar 3.000 mag men maar 100.000 woorden per maand uitspreken en op is op...! Dus als ik van u was zou ik niet te veel vragen stellen.

STAN: Hoe kunt gij dat weten?

ROB: Mijne laptop registreert alles van iedereen.

STAN: Aan hoeveel woorden zit ik al?

ROB: Ik zal eens kijken op mijne laptop. Manu..., zit al aan 99.862 woorden. En Stokke, Let en Gust moeten ook gaan oppassen want die komen ook in de buurt...!

STAN: En wàt als mijn woorden opgebruikt zijn...?

ANNELIES: Dan is 't gebarentaal ofwel moet alles wat ge zegt rijmen.

STAN: Ik ken niks van gebarentaal.

ROB: Jammaar, dat leert ge snel. Kijk maar eens, hier een voorbeeldje. Wat zeg ik nu tegen Annelies...? (toont vier vingers, voelt aan z'n elleboog en daarna met twee handen aan z'n borst)

STAN: Ik zou het niet weten.

ANNELIES: Ikke wèl...! (herhaalt telkens de bewegingen) Afspraak om vier uur..., op den hoek..., bij de melkautomaat...!

STAN: En waarom staat die kerststal daar nog, 't is verdorie al eind juni...?

ANNELIES: Dat is gene kerststal, dat is een euh..., een hondenhok.

STAN: Hoe...? Zit daar nen hond in...?

MART: Ja, onze Nand. Ziet ge hem niet?

STAN: Nee, ik zie gene hond.

MART: Geef hem maar eens een snoepke, Gust.

GUST: (bij de kerststal) Kom Nand, kom..., (op commando) ...zit..., geef het baaske eens een pootje...! Dat is braaf...! Hier, ge krijgt een snoepke...!

ANNELIES: Ziet ge onze hond nu, Manu?

STAN: (twijfelend aan zichzelf) Ja, nu zie ik hem.

GUST: Streel hem maar eens over z'n kopke, maar pas op want soms durft hij bijten. (als Stan met z'n hand de onzichtbare hond over z'n rug streelt) lets lager met uw hand want 't is maar ne kleine hond.

STAN: (tot Mart) Ligt die eerste vent van u op 't kerkhof begraven dan?

MART: Nee, die is gecremeerd en heeft hier altijd op de schouw gestaan, maar de Gust heeft die urne per ongeluk tijdens de grote kuis naar 't containerpark gedaan. Er schiet dus niks meer van over.

ANNELIES: Mag den hond efkes uit zijn hok komen, ma?

MART: Natuurlijk.

ANNELIES: Kom Nand, allé kom maar, vriend....!

MART: Precies dat hij een beetje mankt.

ANNELIES: Ja, hij is gisteren ontsnapt langs de keukendeur en is op straat tegen nen auto gelopen. (tegen de onzichtbare hond) Ga maar eens op uwe rug liggen, Nand. (tot Stan) Hij heeft gere dat ge hem over z'n buik streelt.

STAN: Is 't ne reu of een teef?

GUST: Ziet ge z'n portemonneke niet hangen?

STAN: Ne reu dus.

MART: Het enige ambetant is dat hij soms tegen uw been begint rijden, en dat heb ik niet zo gere.

ANNELIES: Hij rijdt het vel eraf als ge niet oppast...!

GUST: Nu dat ge 't over "rijden" hebt..., daar se...! (richt z'n gsm naar Mart)

MART: (laat een kort hoog kreetje, dan tot Gust) Dat was precies gene vette.

ROB: (leest op de gsm van Mart) Battery low. Gij moet eerst gaan opladen, make.

(Het zwaailicht brandt even)

ANNELIES: De kippen hebben weer een ei gelegd...!

(De sirene loeit even)

GUST: En den haan zet 'm ook weer in eerste vitesse...!

STAN: Dat is hier precies een hele dierentuin. Een aap en ne kameel hebt ge nog niet zeker?

GUST: (als Stokke en Let net binnenkomen van de keuken) Jawel, ze komen just binnen...! (krijgt een por van Mart)

STAN: Dag Stokke, dag Let.

STOKKE: Dag Manu. (zet z'n tas op tafel)

STAN: Ge komt nog wat groenten uit uwe hof brengen zeker?

STOKKE: Groenten...? Neenee, wij kweken voortaan batterijen in plaats van groenten. (haalt een zakje batterijen uit de tas) Ge moet die wel veel bemesten. Maar dan groeien ze ook hard. Ik heb in mijne hof zo'n grote batterijen staan. Dat zijn er voor in camions en in tractors en zo.

LET: (vervolgt) En sla.

STAN: Sla...? Dat is toch een groente...?

LET: (krijgt een duw in de rug van Stokke, herpakt zich dan tot Stan) Sla-pen doen wij ook goed in het jaar 3.000.

STOKKE: (streelt de onzichtbare hond) En hoe is 't met onze Nand?

LET: Hij is onze vriend hé. Ja, wij gaan er elke dag mee wandelen. Zie hem maar eens met zijne staart kwispelen. Onze Stokke en mij kent 'm al goed.

STOKKE: (kajietert plots) Pas op Let, ge gaat op zijne poot staan...!

MART: Kan Manu voor ons eens koffie uitschenken?

STAN: Moet er een koekje bij de koffie?

ANNELIES: (ad doosje met pillen) Nee, de koekjes hebben we hier al hé. (presenteert het pillendoosje aan Stan) Moet gij een koekje hebben? Kies maar, die geel zijn madeleinekes, die rode boudoirkes en die blauw zijn chocolade vingers...?

LET: (tot Stan) Ik zou wel een beetje poepcorn willen, die staat daar in de kast.

(Stan haalt de emmer popcorn uit de kast, zet die op tafel en gaat richting keuken. Gust kapt ongemerkt een deel whisky uit z'n glas op de grond)

GUST: (tot Stan) En breng ook maar een opneemvod mee want nu heeft den hond nog binnen geplast ook, hier naast mijne stoel...!

(Stan af naar de keuken. Stokke zet zich in de zetel)

STOKKE: (stil) Hoe staat het hier met uwe vent, Mart?

MART: Hij is er volledig mee weg.

ANNELIES: We zijn goed bezig, mannekes. Nog efkes volhouden hé.

LET: Die hond dat is wel moeilijk hé, ik zie nooit waar die ergens loopt.

STOKKE: Letteke, hier is ook gene hond. Dat is maar enkel om de Stan te foppen.

LET: Maar toen ik just op zijne poot ging staan begon hij toch ferm te kajeteren.

STOKKE: Dat was IK wel, hé madam...!

ROB: We zullen onze hond seffens de Stan eens laten bijten.

MART: Hoe gaan we dat doen?

GUST: Dat zal ik wel oplossen.

MART: Pas op, de Manu is op komst met de koffie...!

(Stan komt van keuken met koffie en een dweil. Hij reinigt het plasje van de hond naast de stoel van Gust. Stan kruipt op handen en knieën. Men schenkt koffie uit)

GUST: (pitst plots grommend in het achterwerk van Stan. Stan veert recht) Wat is 't, heeft de hond u gebeten, Manu...?

STOKKE: Op Manu heeft de hond het niet zo staan. Hij laat zelfs het wit van z'n ogen zien. Manu zal nooit zijne beste vriend worden, me dunkt.

GUST: (berispt de hond) Niet meer doen, hé Nand...! Wat zijn dat nu voor toeren...!

STAN: 't Is toch straf dat het in juni nog zo koud is. Buiten vriest het bijna.

ANNELIES: De seizoenen zijn veranderd. De zomer is winter geworden en de winter zomer.

STOKKE: Dat is zo als ge in 't jaar 3.000 zit hé.

STAN: (tot Rob) Dus gij zijt nu CEO van het bedrijf?

ROB: Ja, dat klopt.

STAN: Toch nog niet zo lang dan?

ROB: Waarom niet?

STAN: Omdat ge met uwe plastron in uw tas koffie hangt.

STOKKE: (tot Stan) Kom Manu, kom hier maar eens naast mij in de zetel zitten.

(Stan wil naast Stokke in de zetel gaan zitten, maar net voor hij zit begint Stokke plots luid te kajeteren)

STOKKE: (tot Stan) Pas op, de hond ligt daar al...!

(Stokke jaagt de hond uit de zetel zodat Stan er zich kan inzetten. Plots maakt een been van Stokke korte bewegingen)

STAN: Wat hebt gij aan uw been...?

STOKKE: Den hond is tegen m'n been aan 't rijden.

MART: Dat hebt ge aan de hand met een reu hé.

STOKKE: Aan de hand...? Aan mijn been, ja...!

LET: Ik zal hem dat wel eens afleren. (presenteert de hond een klontje suiker)

STOKKE: Waarom geeft gij die een klontje suiker...?

LET: Om te weten waar zijne kop staat zodat ik hem een stamp in zijne koffer kan geven...!

STOKKE: Wacht ik zal hem wel efkes op mijne schoot pakken. (streelt de hond, dan tot Stan) Wilt gij den hond ook eens efkes strelen? Zo raakt hij uwe geur wat gewend.

(Stan streelt de onzichtbare hond)

STOKKE: Ge moet 'm wel strelen over zijne kop en niet onder zijne staart want dat heeft hij niet gere...!

LET: (tot Stan) Hebt gij ook zo'n kastje, Manu?

STAN: Natuurlijk. (toont zijn kleine Nokia 3110)

LET: Amaai, gij hebt precies maar een kleintje. Daar gaat ge ook niet ver mee springen.

STAN: Is die van u groter?

STOKKE: De mijne wel. (haalt een grote tablet uit z'n tas)

STAN: Amaai, gij zijt groot geschapen...!

STOKKE: Dat is wel nodig als ons Let haar goesting wilt. (tot Let) Dat is waar, hé Let.

LET: Och zot.

(De sirene loeit even)

STOKKE: Iedereen gehoord...? Dat is een goed gedacht van die haan. Ik krijg begot ook goesting. Willen we er nog eens aan beginnen, Letteke? (richt z'n tablet naar Let en drukt af)

LET: (zingt de eerste tonen van een opera) Holadiééééé...! (beetje gegeneerd) Nu begin ik toch wel efkes te blozen zeker.

ROB: Natuurlijk, de Stokke heeft op een verkeerd knopje gedrukt. Hij geeft Let een dubbele portie.

LET: Poeh..., ik kan 't maar gehad hebben.

ROB: Stokke, gij moet gaan oppassen want uwe naft geraakt op. (ad laptop) Er brandt al een rood lampje achter uwe naam...!

ANNELIES: (blaft stiekem) Stokke, de hond wilt gaan wandelen met u.

STOKKE: Waar is zijne leiband dan gaan we eens wandelen met de Nand?

(Mart haalt een stijve leiband uit de kast en geeft die aan Stokke. Die maakt de onzichtbare hond vast aan de leiband)

MART: En niet door de plassen lopen of ik kan straks mijne vloer weer gaan dweilen.

ANNELIES: Beste mensen, en voor ik het vergeet te zeggen, ons ma verjaart vandaag.

LET: Proficiat. Hoeveel jaar al, Mart?

MART: 1.677.

STOKKE: Dat is nog jong. Ons Let en ik gaan al over de 2.000...!

LET: Maar op 3.500 gaan we met pensioen, dan zal 't wel beteren.

STAN: (tot Mart) Leeft uw moeder Odil nog?

ANNELIES: De bomma....? Die gaat al naar de 4.000.

GUST: Odil, die gaat zeker de 10.000 halen..., als ze haar niet doodkloppen.

STAN: Waar is de bomma trouwens?

ROB: Die is de kindjes halen van 't school.

STAN: Oh zijn er al kindjes ook...?

ROB: Ja, we hebben drie jongens, Frits, Frats en Frots. Maar ons Frotske heeft het dikwijls in z'n darmen.

STAN: Ja, dat kan ik geloven als ge "Frots" heet. Maar allé, ik ben al blij dat ik opa ben geworden.

GUST: Nee Manu, gij niet hé...! IK ben de opa van die gastjes.

STAN: En welk werk doet gij ondertussen?

GUST: Ik ben nog altijd facteur.

STAN: En doet ge nog altijd uwe ronde met de velo?

GUST: Oh nee. Ik moet alle briefwisseling doorsturen via mijn afstandsbediening. Ik heb ondertussen zelfs al eelt op mijne duim gekregen van met mijn kastje te werken..

MART: Als het zware werk hem teveel wordt dan mag hij thuisblijven want dan zal ons ma hem elke maand wel wat geld geven, heeft ze gezegd.

(Plots krijgt Rob een alarm op z'n laptop)

ANNELIES: Wat is dat, Rob...?

ROB: Oei..., de Stokke, de Gust, de Manu en Let hebben hun 100.000 woorden voor deze maand al opgebruikt.

ANNELIES: (vervolgt) Dus vanaf nu moet alles rijmen wat ze zeggen en dit tot en met 30 juni, tot morgenavond dus. Dat valt nog mee.

(De volgende replieken van de vier personen zullen rijmen)

STOKKE: Amaai mijne frak, dat is hier nog gene kak...!

LET: Wat gaan we nu krijgen, okee dan zullen we maar zwijgen...!

STOKKE: Komaan Manu, 't is nu aan u...!

STAN: Ik ben Stan Liekens en ik heb 4 eieren van 3 kiekens...!

STOKKE: Neenee, vanaf nu, heet gij Manu...!

GUST: Ik ben de Gust en 't is alleen whisky dat ik lust...!

STOKKE: Ik ben Stokke Meynen en ik zit met ne nest jonge konijnen...!

LET: Ik ben Let en ik zit met een grote en een klein..., (ad buste) ...gazet...!

STOKKE: (wil de hond aan de strakke leiband houden, maar hij trekt te hard) Beste Nand, trek eens niet aan uwe leiband. En als ge blijft trekken, dan zal ik u eens ne sjot geven potverdekke...!

STAN: Den hond heeft het goed en wel, maar ik ben hier van genen tel...!

STOKKE: Drinkt ge bier of azijn, er moet altijd ene sukkelaar zijn...!

GUST: Wilt er nog iemand een koekske, want ik vertrek seffens naar 't Hoekske. Maar ik ga eerst m'n handen wassen, dan kan ik misschien bij Zwarte Mie nog eens tassen...!

STOKKE: Nee, wij gaan niet mee, naar het café, want bij Stokke Meynen speelt ieder met de zijne...!

MART: We zullen eens zorgen dat gij thuisblijft. (richt haar gsm op Gust en drukt af)

GUST: (met climax) Ooooooh..., dat zit hier precies niet pluis, weet ge wat, ik blijf thuis...!

STOKKE: Wat zijt gij voor ne vent, zijt gij altijd zo rap content...?

LET: Stokke, houdt nu eens uwe mond, kom we gaan wandelen met den hond...!

(De sirene loeit nog eens)

STOKKE: Volgens mij is die haan gezond, want hij gaat nog eens van de grond...!

LET: Beter een haan dan onze Stokke, want die maakt in 't bed geen brokken. Hij kruipt erin en snurkt als een trein, ja soms zou ik ook een kieke willen zijn...!

STOKKE: Ons Let is 't achtste wereldwonder, ze staat vol gaten maar gaat niet onder.

(De vaste telefoon rinkelt)

STOKKE: Leg nu alles maar neer, want den telefoon rinkelt weer...!

GUST: (neemt op) Hallo wie heb ik aan de lijn, zou dat bomma Odil kunnen zijn? (geeft de hoorn door aan Mart) Het is uw ma, met hare bla bla bla...!

(Mart neemt de hoorn over van Gust en telefoneert in stilte)

STOKKE: Geloof het of nie, ons Let en ik zijn nu riebedebie...!

LET: Ja, tot subiet,... (geraakt in nood met het rijmen)

STOKKE: Ge moet rijmen Let, of ge wordt buiten gezet...!

LET: (herpakt zich) Tot subiet, ...wieterdewiet...!

ANNELIES: Hebt ge plastiek zakjes voor den hondenpoep?

STOKKE: Ja in mijn zakken, zit wel iets om te kakken.

(Stokke en Let af naar de keuken met de strekkende leiband. Mart haakt de hoorn in)

ANNELIES: (tot Mart) Wat wist de bomma?

MART: Haar droogkast is in brand gevlogen. Ze heeft Manu nodig om haar te helpen. Hij moet er direct naartoe. (tot Stan) Manu, ge moet direct vertrekken.

STAN: Ik zal met de mercedes rijden, dan kan ik Odil rapper bevrijden...!

ROB: Nee, niet met mijne mercedes. Ga maar te voet.

STAN: Weet gij nog iets beters, dat is bijna 10 kilometers...!

MART: Kom Manu, gij vertrekt NU...! Seffens brandt heel haar kot nog af...!

STAN: (gaat tot bij z'n teletijdmachine en heft met een hand onder z'n kruis) Ga uwe brand zelf maar blussen, want ge kunt ze allemaal kussen...! (vlucht in z'n teletijdmachine en vergrendelt de deur)

(We horen de startende dieselmotor van de teletijdmachine, de sirene loeit en het zwaailicht brandt)

PAUZE

VIJFDE BEDRIJF

(een kwartier later)

(Er hangt nu een appel in de conifeer. Stan legt de motor van z'n teletijdmachine stil en komt buiten. Het plakkaat met de datum is weer veranderd. We lezen nu **100.000 jaar v. Chr.**)

STAN: (bekijkt het plakkaat) Oei..., nu ben ik precies wel héél ver teruggegaan in de tijd. 100.000 jaar voor Christus. Wat ga ik hier allemaal aantreffen...?
(inspecteert de kerststal wantrouwig en gaat dan af naar de slaapkamers)

(Mart, Annelies, Rob en Odil komen stiekem van de keuken. Mart speelt God, Annelies is de engel, Rob is de Heilige Geest en Odil is de duivel. Ze zijn allen verkleed in kleren die bij hun personage passen. De Heilige Geest heeft een aureool op z'n kop en de engel heeft vleugels. Odil legt haar handtas op tafel)

ODIL: (stil) Waar zit 'm...?

MART: Ik denk dat hij naar de slaapkamers is.

ROB: Hoe gaan we 't doen?

MART: We zullen wel zien hoe het loopt. We moeten hem in ieder geval de schrik op het lijf jagen.

ANNELIES: Waar blijven Stokke en Let nu weeral...?

MART: Die zijn zich nog aan 't omkleden. Ze zijn niet meer van de jongste, hé Annelies.

ANNELIES: En waar zit zatte Gust?

ROB: Die zat just in de kelder. Die is z'n eigen aan 't volkappen met Petrus Pomerol.

MART: Die weet zeker niet wat zo'n fles kost.

ODIL: Jamaar, hij moet onze kok spelen hé.

ROB: Hopelijk gaat hij zich niet verspreken. Als dit uitkomt dan zijn we gesjareld. En ik ga vluchten voor ne razende Stan Lieckens hé...!

ANNELIES: (tot Odil) Gij hebt ne ferme staart, bomma.

MART: Ze misstaat er helemaal niet mee.

ODIL: Op uw gemak gij hé of ik zal u eens onterven.

ROB: Ze heeft maar kleine horens als duivel, maar bokkenpoten heeft ze al.

ODIL: Pas maar op of ik zal u eens ne stoot geven...!

MART: Dat kan ik als God niet toestaan.

ROB: (liefjes tot Annelies) Mijn engeltje is nog 't schoonste van ons allemaal.

MART: Den Heilige Geest had geen relatie met een engel hé.

ROB: Eigenlijk had ik als Heilige Geest onzichtbaar moeten zijn, vindt ge niet?.

MART: Ja, zoals onze hond van daarnet.

ODIL: Waarom moet ik voor duivel spelen? Ik was liever Eva geweest.

ANNELIES: Allé bomma, hebt ge nu al eens een Eva gezien van 65 jaar...? Geen enkele Adam wordt wild van zo'n oude Eva.

ODIL: Amaai, merci gij...!

ROB: En wat moet ik doen als Heilige Geest...?

ODIL: Eerst en vooral uwe bril afzetten. In het jaar 100.000 voor Christus waren er nog geen brillen.

ROB: Moet ik dan nen blinde Heilige Geest spelen...? Dan zie ik niks. Ik hou hem op.

(Gust, als kok met koksmuts op, komt dronken met een halfvolle fles wijn uit de keuken)

GUST: (op rijm) Precies heel het Oude testament..., (richting Odil) ...met zelfs ook nog een wreed serpent...!

MART: Gust, het rijmen is gedaan nu. We zitten nu in het jaar 100.000 voor Christus.

GUST: (laat een luide boer) Amaai...!

ODIL: (tot Gust) En gij moet eens gaan stoppen met drinken of dat gaat hier nog in 't honderd lopen...! (haalt de poederdoos uit haar handtas en poedert haar gelaat met een spiegeltje)

GUST: Wat doet gij nu...?

ODIL: Mijn gezicht wat poederen, waarom?

GUST: Hebt gij al eens ooit een duivel gezien die zich poedert? Trouwens die saccoche moet hier weg want in het jaar 100.000 voor Christus waren er nog geen saccochen. (gooit haar saccoche tussen het stro in de kerststal)

ODIL: (woest) Hou me tegen of ik sla die kok z'n muts af...!

ANNELIES: Is die ambras gedaan nu...! De bomma is duivel en Gust is de kok, niet meer of niet minder.

GUST: Just Annelies. (tot allen) Wat moet ik op het menu zetten voor straks?

ROB: Willen we eens een BBQ doen?

MART: Een goed idee, daar zit nog vlees in den diepvriezer. (tot Gust) En gij blijft uit onze kelder hé of ik zal die wijn eens in water veranderen...!

GUST: Okee God. (gaat richting keuken, maar bij de deur laat hij nog een luide boer richting Odil). Schol...!

ROB: Ik ga mijn muziekbox in keuken klaarzetten.

ODIL: Muziekbox...? Waarvoor hebben wij muziek nodig...?

ROB: Voor dat angstaanjagend lawaai van voorhistorische dieren om de Stan de stuipen op het lijf te jagen. (af naar de keuken)

ANNELIES: De vaste telefoon moet nog verstopt worden. (zet het toestel in de kast)

MART: Staan alle gsm's uit...?

ANNELIES: Natuurlijk.

ODIL: Ik ga nog rap ne selfie nemen van ons drie. (maakt een selfie)

(De gsm's worden uitgezet. Rob komt van de keuken)

ROB: Die zatte Gust zuipt heel uwe frigo leeg...! Hij is al aan den trappist bezig.

(Plots horen we rumoer op de slaapkamers)

MART: Pas op, onze kosmonaut is daar...!

ANNELIES: Kom, iedereen op z'n plaats....!

ROB: En wat moeten we doen...?

ANNELIES: Bidden hé.

MART: En de duivel moet weg.

ODIL: Waar moet ik naartoe?

ANNELIES: Naar de hel, ha ha.

MART: De duivel mag pas tevoorschijn komen als Adam en Eva er zijn.

ODIL: Maar waar blijven de Stokke en Let...?

ROB: Ik zal wel eens rap gaan kijken.

ODIL: Als die factuur mij durft aanraken dan duw ik hem een hoorn in z'n kont hé...!

(Rob en Odil af naar de keuken. Mart met Annelies aan haar zijde zetten zich fiks in bidhouding. Stan komt van de slaapkamers en merkt God en de engel)

MART: (à la Raymond Van Het Groenewoud) Beminde gelovigen..., gisteren ging ik naar de cinema...

ANNELIES: (vervolgt zingend) ...olé ola...!

STAN: Wie zijt gij...?

MART: Ik ben God...!

ANNELIES: En ik ben een engel...!

STAN: Is God een vrouw...?

MART: Ja, God is een vrouw.

STAN: Dat wist ik niet. Waarom zeggen ze dan "God de vader"...?

MART: Neenee, het moet "God de moeder" zijn. En wie zijt gij...?

STAN: Ik ben Stan Lieckens.

ANNELIES: Vanwaar komt gij...?

STAN: Van heel ver vooruit. Daar denken ze nog dat God ne vent is.

MART: Zijt gij ook ne vent?

STAN: Deze morgen nog wel, als ik goed gekeken heb.

MART: Dat kan niet want er bestaan nog geen mensen. Ik moet de eerste mens nog scheppen.

ANNELIES: (tot Mart, ad Stan) God, we zitten met een probleem. Ik denk dat we er beter den Heilige Geest bijroepen.

MART: (roept richting keuken) Heilige geest...? Kom eens naar hier...!

(Rob komt uit de keuken, slaat met z'n armen als een vogel)

ROB: Ja, wat is er, God?

MART: We zitten hier met een indringer.

ROB: (monstert Stan) Ja, ik zie het. Aan zijn kleren te zien is het een verloren gelopen neanderthaler van een andere planeet. We kunnen hem misschien gebruiken als onze slaaf.

STAN: Ikke..., ne slaaf...? Nooit van m'n leven...! (wil vluchten naar de keuken)

ROB: Dat zou ik niet doen.

STAN: Waarom niet?

ROB: Daar zitten voorhistorische beesten.

STAN: Dat geloof ik niet.

ROB: Oh nee...? Luister maar eens dan...!

(Rob duwt stiekem op z'n gsm. Plots horen we het verschrikkelijk gebrul van een tyrannosaurus-rex op de achtergrond)

STAN: (zet bang een stapje achteruit) Wat is dat...?

ROB: Dat zijn dinosaurussen en die hebben vandaag nog niet gegeten...!

ANNELIES: (tot Mart) God, ik denk dat we die indringer beter aan de ketting leggen.

STAN: Haha, wie is daar bekwaam voor?

ANNELIES: Wij...!

MART: (roept richting keuken) Kok, kunt gij hier eens komen helpen...?

(Gust komt dronken uit de keuken met een bijl in z'n handen)

GUST: (zwaaiend met z'n bijl) Wie moet ik hier zijne kop afkappen...? Waar is 'm...?
(tot Stan) Zijt gij het offerdier...? (wil uithalen met z'n bijl)

STAN: (met schrik) Nee, niet kappen alstublieft...! Ik zal alles doen wat ge vraagt.

ANNELIES: (tot Rob) Wat gaan we ermee doen, Heilige Geest...?

ROB: We binden hem vast aan een tafelpoot.

ANNELIES: (tot Gust) Kok, haal de kettingen maar boven...!

(Stan wordt als gevangene met een ketting aan een tafelpoot bevestigd. Hij leunt zuchtend met z'n rug tegen een tafelpoot)

GUST: Roep mij maar als die indringer wat veel van zijne tak maakt hé.

(Rob en Gust af naar de keuken)

MART: (stil tot Annelies) Waar blijven de Stokke en Let...?

ANNELIES: Ik zal eens bellen. (stil in haar gsm) Zèg waar blijft gij eigenlijk...? - - - -
Wij staan hier te wachten op u...! - - - - Maak maar dat ge hier zijt...!
(haakt in, dan stil tot Mart) Ze zijn onderweg. Eva kon haar kostuum niet vinden.

MART: (luid hoorbaar voor Stan) Kom engel, wij gaan nog wat zieltjes vangen.

(Mart en Annelies af naar de keuken)

STAN: (roept) Ik heb honger...! (luider) Dat ik honger heb...!

(Gust komt van de keuken)

GUST: Roept daar iemand...?

STAN: Ja ikke. Ik rammel van den honger.

GUST: Ik zal wel iets brengen. Maar ge hebt sjans want ik heb deze middag nog nen dinosaurus klaargemaakt.

(Gust af naar de keuken, maar keert onmiddellijk weer met een reuzenbeen dat hij aan Stan geeft)

GUST: Knabbel daar maar wat op. Hier en daar hangt nog wel wat vlees aan. (af naar de keuken)

(Stokke en Let dagen op. Ze zijn verkleed als Adam en Eva. Let draagt een boa sjaal en in haar handen heeft zij een winkeltas van de Aldi. Adam is blootvoets en heeft heel vuile voeten. Eva draagt haar gekleurde crocs nog. Hun weinige kleren zijn beplakt met bladeren. Eva zet haar winkeltas van Aldi op tafel. Ze merken Stan, maar zullen doen alsof ze hem niet zien)

STAN: (als hij hen merkt, aan de grond genageld) Wel hebt ge ooit van uw leven...! Ik zit hier begot helemaal bij het begin van 't begin.

LET: (gespeeld) 't Is schoon weer vandaag, hé Adam.

STOKKE: Ja, zo'n zonneke op uwe rug doet deugd hé. Alhoewel ik eigenlijk liever in de herfst zit.

LET: Waarom?

STOKKE: Dan vallen de bladeren af, ha ha.

LET: (liefjes) Och zotteke van mij.

STOKKE: (kinderlijk lief) Ik zie u gere, Eva.

LET: Ik u ook, Adam.

STOKKE: Willen we nog eens..., ge weet wel hé.

LET: (met guldig lachje) Ja. Ik zit vol goesting.

STOKKE: Maar ik ook. Zijt ge gereed...?

LET: Ja.

STOKKE: Allé, daar gaan we dan...!

(Stokke en Let doen "neusje neusje" bij elkaar)

STOKKE: (merkt nu pas dat Let haar crocs nog aan haar voeten heeft, dan stil) Gij hebt uw crocs nog aan...! Direct uitdoen, vooruit...!

LET: Waarom?

STOKKE: In het jaar 100.000 voor Christus waren er toch nog geen crocs.

(Let trekt haar crocs uit en gooit die in de kerststal. De volgende dialoog verloopt in het algemeen Nederlands)

LET: (luid hoorbaar voor Stan) Het is schoon hier in de tuin van Eden, hé Adam.

STOKKE: Ja. (ad kerststal) En wij hebben een schoon huisje hier.

LET: Maar Adam zou eens aan de dakgoot moeten werken want als het regent dan lekt het binnen.

STOKKE: Ja, die gaten in ons dak had ik ook al in de gaten.

LET: Maar gij kunt niet werken zeker, Adam?

STOKKE: Waarom niet?

LET: Gij zijt toch op de ziekenkas met uwe slechte rug.

STOKKE: (bij de keukendeur) Pssst...! Psssst...!

(Annelies steekt haar hoofd binnen)

ANNELIES: (fluisterend) Ja, wat is 't...?

STOKKE: (stil) Duurt dat hier nog lang want ik moet mijn konijnen gaan eten geven?

ANNELIES: Nee, 't is zo voorbij. (merkt iets bij Stokke) Oei...!

STOKKE: Wat oei...!

ANNELIES: Gij hebt uw horloge nog aan...! Uittrekken hé...! (af naar de keuken)

STOKKE: (stopt z'n horloge in z'n zakken, maar loopt dan met z'n blote voeten in een punaise, een pijnkreet volgt) Aàààuw...!

LET: Wat scheelt er, Adam?

STOKKE: (bekijkt onderkant van z'n voet) Miljaar, ik ben in een punaise gelopen.

(presenteert z'n vuile voet op tafel, dan tot Let) Trek die punaise eens uit mijne voet...!

LET: Trek dan eerst uw kous maar eens uit.

STOKKE: Die heb ik al uit, dat zijn m'n voeten.

LET: Adam moet z'n voeten eens wassen want dat is precies al maanden geleden.

STOKKE: Het water is op. 't Wordt tijd dat 't nog eens gaat regenen.

(Let haalt de punaise uit z'n voet)

STOKKE: Amaai, dat doet deugd.

LET: Wat gaan we doen, Adam?

STOKKE: Kom, we gaan repeteren om onze Kaïn en onze Abel te maken.

LET: Okee, maar dan ga ik eerst nog wat poepcorn in m'n kas slagen. (haalt de emmer popcorn uit de kast)

STOKKE: Geef mij ook maar een beetje van die poepcorn dan zal mijne hengst nogal steigeren...!

(Net als Stokke en Let in de kerststal willen gaan komen Mart en Annelies van de keuken. Annelies verstopt onmiddellijk de winkeltas van Aldi in de kerststal)

MART: (tot Let en Stokke) Wat gaan Adam en Evan doen in die stal?

LET: Wij gaan kindjes maken.

MART: Dat kan niet.

LET: Waarom niet, God?

MART: Eva moet eerst van den appel bijten.

LET: Welke appel?

MART: Daar in de boom.

LET: In die conifeer?

MART: (zuchtend) Ja, in die conifeer.

ANNELIES: Maar God, daar moet eerst nog iemand komen....! (luider richting keuken) De duivel moet eerst nog tevoorschijn komen...!

(Gust duwt Odil uit de keuken, mimisch protest van Odil)

ODIL: Is 't hier dat ik moet zijn...?

STOKKE: (gespeeld) Wie zijt gij?

ODIL: Wie denkt ge?

LET: Aan de staart te zien gene vent want die hebben hun staart vanvoor staan.

ODIL: (ad appel) Kijk hier eens, wat een schone appel...! Het is Franse Golden en hij is nog niet bespoten. Zou Eva daar eens van willen bijten?

LET: Nee, ik heb liever een peer...!

ODIL: Waarom?

LET: Een appel blijft altijd tussen de tanden van mijn gebit zitten en dan moet ik dat daar tussenuit peuteren...

STOKKE: (vervolgt) ...en peuteren doet ons Eva niet graag. Maar ik wel, ik peuter héél graag.

LET: (plots in plat Vlaams) In uwe neus zeker, onnozelaar dat ge daar staat...! (krijgt een por van Annelies)

STOKKE: Ik zal de appel plukken, maar gij bij ervan, hé Eva. (plukt de appel van de conifeer en geeft die aan Let)

MART: Geloof die duivel niet...!

ANNELIES: Pas op voor de duivel, die lokt u in de val...!

LET: (tot Odil) Kan de duivel z'n appels zelf eens opeten...?

(Mimisch ruzie tussen Odil en Let)

LET: (tot Odil) Moet ik eens op uwe staart gaan staan...?

ODIL: Nee, Eva moet gewoon van die appel bijten.

LET: Ik kan niet.

ODIL: Waarom niet?

LET: Omdat ik met een verstopping zit.

STOKKE: Ga eens krom staan en doe uwe mond open dan zal ik eens kijken waar het ergens strop zit onderweg. (als Let zich bukt) Ik zie het al, er is file in uwe blinde darm. Ge moet meer groenten eten.

(Let bijt in de appel, dan bijt Stokke van de appel)

ANNELIES: God, het is gebeurd...! Ze hebben van de appel gebeten...!

MART: Nu gaat het leven beginnen, het zondige leven. Hier gaan ze spijt van krijgen.

STOKKE: (stil tot Mart) Wat moeten Adam en Eva ondertussen doen?

MART: Stoeien.

STOKKE: Hoe...?

LET: Met een bal...?

ANNELIES: Nee, toen waren er nog geen ballen.

LET: Ik heb hier nog iets in mijn kabas zitten. (haalt een kokosnoot uit haar winkeltas van Aldi)

(Stokke en Let beginnen de kokosnoot naar elkaar te gooien en beleven er nog plezier aan ook. Rob en Gust komen van de keuken)

ROB: Wil ik eens iets zeggen, den Heilige Geest krijgt honger.

ODIL: Wat schaft de pot vandaag, kok?

GUST: Dat weet ik niet. Ik zal eens naar Piet Huysentr...

ROB: (onderbreekt) Ik heb goesting in een stuk vlees.

LET: Ik ook.

STOKKE: En ik ook.

ROB: Ik wil ne chipolatta op de barbecue.

MART: Dat hebben we niet.

GUST: Jawel, daar liggen er drie in de frigo...!

MART: (stil maar nijdig tot Gust) Houdt uwen teut...!

ROB: Wat gaan we met de indringer doen?

ODIL: Bij het groot huisvuil zetten...?

GUST: Ik weet 't, we leggen die neanderthaler op den barbecue en we eten hem op.

MART: Dat is een uitstekend idee.

ODIL: Voor mij niet. Ik zal maar een boterham met confituur eten.

(Men maakt een bange Stan los van de tafelpoot)

STAN: En nu...?

GUST: Ga maar op den barbecue liggen.

STAN: Ik zie geen barbecue staan.

ROB: Op tafel, we maken er een tafelbarbecue van.

ODIL: (als Stan op tafel wil gaan liggen) Hij moet z'n kleren nog uittrekken...!

STAN: Dat ziet ge van hier...! Ik trek niks uit...!

ODIL: Pas maar op of we zullen seffens eens iets anders uittrekken...!

GUST: (dreigend tot Stan) Uittrekken...! Of moet ik mijn bijl gaan halen misschien...?

STAN: Okee, maar ik hou mijn broek aan.

LET: (stil tot Stokke) Of willen we hem de pamper van Kindje Jezus aantrekken, haha.

STOKKE: Eva, houdt uw manieren...!

(Stan trekt ondertussen z'n schoenen en kousen uit en gaat uiteindelijk in bloot bovenlijf op tafel liggen. Men bindt hem vast met een koord)

GUST: Laat het vuur maar komen.

STOKKE: Waar...?

GUST: Onder tafel.

MART: Nee, dan schiet ons tafel in brand.

ANNELIES: Dan maken we wel een nieuwe.

(Men haalt wat stro uit de kerststal en legt dat onder de tafel. Onder volgende dialoog zal Stan zich loswringen van de koord)

ROB: Wie steekt het vuur aan?

ODIL: We hebben geen lucifers.

GUST: Dat is niet erg, ik pak mijne bricket wel. Maar we gaan eerst z'n voeten moeten afkappen.

LET: Waarom?

GUST: Ik wil geen stinkvoeten op mijne barbecue.

ROB: Okee, haal het bijl maar boven...!

STAN: (smekend) Laat mij leven alstublieft...!

LET: Moeten we het vlees eerst niet kruiden?

GUST: Hoe gaat ge dat doen?

STOKKE: Duw hem wat peper in z'n gat en in z'n neusgaten en wat zout in z'n oren.

LET: Ik heb barbecuesaus in mijne kabas zitten... (toont het potje) ...van Devos-Lemmens..., (imiteert reclamespreuk) ...aan tafel...! Maar Heinz-ketchup heb ik ook bij.

ANNELIES: (stil tot Let) Dat kan niet...! Stop dat weg...!

(Stan heeft zich inmiddels los gewrongen en vlucht stiekem naar zijn teletijdmachine)

STAN: (roept nog luid) Ge kunt ze kussen...!

(Maar net voor hij in z'n teletijdmachine wil kruipen rinkelt plots de gsm van Rob even. Dit heeft ook Stan gehoord. Hij staat perplex. Alle blikken richten zich op Rob. Stan keert traag maar nijdig terug tot bij de rest waar iedereen zowat op één rij staat. Niemand durft nog een woord uitbrengen als Stan hen bijna neus tegen neus en traag voorbij stapt)

STAN: (dreigt woedend te worden) Wat was dat...? (furieus) Wat was dat...? Ne gsm...? En dat in het jaar 100.000 voor Christus...?

ROB: (stijf van de schrik) Ja, 't was mijne gsm. Ik kreeg euh..., een berichtje.

STAN: Hoe kan dat, Heilige Geest van m'n voeten...?

ROB: (tot allen) Sorry, ik heb mijne gsm vergeten uit te zetten. (leest het berichtje, dan tot Annelies) Het bedrijf waar ik deze morgen gesolliciteerd heb wil mij vast in dienst nemen. Ik mag morgen al beginnen.

STAN: Ik wist wel dat er hier iets niet klopte.

STOKKE: Dat heeft nochtans lang geduurd, hé Stan.

LET: We zijn al heel den dag met uw voeten aan 't rammelen.

(De maskers en pruiken worden afgezet)

STAN: (tot Rob) Geef mij uwe gsm eens. (krijgt de gsm van Rob en inspecteert de inhoud, dan driftig) Wat is dat hier...? Een blote madam ook al...! Zijt gij misschien ne seksueel gestoorde...?

ROB: (angstig) Nee.

STAN: Maar ik ken die blote vrouw precies...! (toont de foto op de gsm aan Annelies) Zijt gij dat, Annelies...?

ANNELIES: (aarselend) Wel euh...

STAN: (luider) Ik vraag of gij dat zijt hier in uwe blote...?

ANNELIES: (bang) Sorry pa.

STAN: Wie heeft die foto genomen?

ROB: Ikke niet.

ANNELIES: (bekent nederig) Ikke...!

STAN: En ik die dacht dat gij een braaf engeltje waart.

ANNELIES: (met zin om te wenen) Ik kan niet meer dan "sorry" zeggen, pa.

STAN: En kan mij eens iemand uitleggen wat hier allemaal gaande is...?

GUST: (richting Mart) Ik vind dat God het nu ook maar moet oplossen, zij is er ten slotte mee begonnen.

STAN: (tot Odil) En gij..., gij zit er ook weer bij tussen, zie ik...! Ik had 't kunnen denken. Ik vind u nochtans wel goed staan zo in uwe ware gelaat...!

ODIL: (gepikeerd) Merci hé...!

MART: (haalt uit naar Stan) We zitten er allemaal tussen. Maar we hebben een goeie reden. We zijn het beu dat gij ons al jarenlang fopt met alles en nog wat...!

STAN: (tot Stokke en Let) En gij ouw roeters, gij kon het ook niet laten zeker om dit spelleke mee te spelen?

STOKKE: Wees maar kalm of ik zal onze hond eens roepen, haha.

GUST: Met die onzichtbare hond daar waart ge toch mee weg, hé Stan.

MART: Nogmaals sorry, Stan, ik neem alle schuld op mij. Die mensen hier kunnen er niks aandoen, het was MIJN idee. En nu wil ik ook zeggen dat vanaf NU uw teletijdmachine de NATS 1 voorgoed zal worden afgebroken en dan komt de TSAK 1 daar in de plaats.

STAN: De TSAK 1...? En wat is dat...?

MART: Als ge dat omdraait dan weet ge 't...!

STAN: Een KAST...?

MART: Ja, daar komt ne nieuwe dressoir te staan.

(Annelies hangt een nieuw plakkaat op met de huidige datum **10 december 2018**)

STAN: (tot Mart) Waarom verzint gij zoiets...?

MART: Omdat ik mijne vent niet kwijt wil want ik zie hem gere.

GUST: Hebt ge schrik gehad, Stan?

STAN: Ja, bij momenten heb ik ze genepen.

LET: Stanneke, ik denk dat ge best in den tijd van heden blijft.

STAN: (legt z'n hand amicaal op de schouders van Rob) En gij Heilige Geest..., ge kunt ze kussen...!

ROB: Heu...?

STAN: Dat ge ze kunt kussen...!

ROB: Wie of wat moet ik kussen...?

STAN: Mijn dochter natuurlijk.

ROB: (plots héél blij) Merci pa...! (kust Stan op het voorhoofd)

STAN: Ge moet MIJ niet kussen, ge moet ons Annelies kussen...!

(Rob geeft Annelies een flinke zoen op de mond)

ODIL: Ooooh..., kijk eens hoe schoon...! (pinkt een traan weg met haar staart)

ROB: Nu moet ik er vandoor want ik moet mij nog voorbereiden op m'n nieuwe job van morgen.

STOKKE: (houdt Rob tegen bij de deur) Robke, ik zou u nog eens iets willen vragen.

GUST: Ja, ik ook.

ROB: Laat maar komen.

STOKKE: (aarzelend) Die kastjes..., waarmee ge zo op afstand..., iets kunt doen bij een vrouw..., werken die ècht...?

ROB: Natuurlijk.

(Gust en Stokke klampen Rob aan en willen plots zo'n zwarte kastje)

ROB: Maar ik heb uw kastjes ondertussen al vergrendeld met mijne laptop. Dus die werken nu niet meer..., behalve dat van mij..., dat werkt nog wèl. (toont z'n gsm)

GUST: (graait de gsm uit Rob z'n handen) Dat wil ik wel eens zien. Odil, kijk eens in mijn ogen...!

(Gust richt de gsm naar Odil en drukt af, maar hij krijgt stante pede van Odil een flinke mep tegen z'n wang)

GUST: (boos richting Rob) Dat ding werkt niet...! Verdoemme hé...!

ROB: Weet ge wat..., (graait z'n gsm mee en neemt Annelies bij de hand, dan (gelijktijdig met Annelies tot allen) ... ge kunt ze kussen...!

(Rob en Annelies hand in hand af langs de keuken)

DOEK